

ת"פ 29984/08/16 - מדינת ישראל נגד מוחמד זועבי

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 29984-08-16 מדינת ישראל נ' זועבי(עציר)
בפני כבוד השופט יואל עדן

המאשימה: מדינת ישראל
נגד מוחמד זועבי (עציר)
הנאשם:

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אדווה ויצגן

הנאשם וב"כ עו"ד ראפי מסלחה

הכרעת דין

האישום

1. כתב האישום מייחס לנאשם ביצוע עבירות של קשירת קשר לפשע - עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין התשל"ז - 1977 ("החוק"), עבירות נשק (החזקת נשק) לפי סעיף 144(א) לחוק, עבירות נשק (הובלת נשק) לפי סעיף 144(ב) לחוק, עבירות נשק (עסקה בנשק) לפי סעיף 144(ב2) לחוק, והסתייעות ברכב לביצוע פשע לפי סעיף 43 לפקודת התעבורה (נוסח חדש), התשכ"א - 1961.

על פי כתב האישום (אשר תוקן להוספת עדים) -

בבסיס צה"ל הנמצא בנגב, קיים מתחם של בונקרים נעולים המכילים אמצעי לחימה. הבסיס ומתחם הבונקרים מאובטחים ע"י סיורים, עמדת שמירה ועוד.

במתחם הבונקרים נמצא בונקר המשמש יחידה מסויימת ("הבונקר"). לבונקר זה דלת הזזה הננעלת באמצעות מנעול המחובר לשרשרת מתכת.

בבונקר מאוחסנים סוגים רבים של אמצעי לחימה וביניהם לבנות חבלה, רימוני רסס, מטולים משוגרי כתף ("טילי לאו"), וגם מטול מפצח ("טיל מטאדור") המסוגל לחדור פלדת שריון ובטון מזוין.

בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, במהלך חודש אפריל 2016, אבטחו את הבסיס ואת הבונקר חיילים בפיקודו של סרן שאדי בשיר ("שאדי").

עדי זועבי ("עדי") שימש כנהגו של שאדי. הנאשם הוא אביו של עדי.

במועד שאינו ידוע למאשימה, אולם לפני 29.4.2016, קשרו הנאשם, שאדי, עדי ואחרים שזהותם אינה ידועה, קשר, לגנוב אמל"ח מהבסיס ולהעבירו לאחרים תמורת סכום כסף גדול.

במסגרת תפקידו החזיק שאדי ברכב צבאי מסחרי, ובסוף השבוע עובר ל - 29.4.16 החליף שאדי את רכבו עם קצין אחר, לרכב מסחרי אחר, צבאי.

במסגרת הקשר ולשם קידומו, בתאריך 29.4.16 הורה שאדי לקצין אחר שתחת פיקודו, האחראי על המשמר בבסיס, להוריד מהשמירה את החייל שבאותו רגע היה בעמדת השמירה הצופה על הבונקר, ולהחזירו למגורי החיילים.

סמוך לאחר שהחייל עזב את העמדה, הגיעו שאדי ועדי לבונקר, שברו את שרשרת המנעול שלו, פתחו את דלתו, הוציאו מתוך הבונקר ארגזי מתכת שהכילו 77 רימוני רסס, 13 טילי לאו, ואת המטדור (כל אלו להלן: "האמל"ח"), והעמיסו את האמל"ח לרכב הצבאי.

לאחר מכן סגרו השניים את דלת הבונקר וסידרו את המנעול ואת השרשרת, כך שייראה כאילו הבונקר נעול.

שאדי ועדי נסעו ברכב הצבאי לשער הבסיס עם האמל"ח, ולפי הוראתו של שאדי פתחו החיילים בבסיס את השער, ושאדי ועדי נסעו לכיוון קיבוץ בית קמה.

באותה עת, במקביל, במסגרת הקשר ולשם קידומו, נסע הנאשם מצפון לדרום, בכביש 6, ברכב מסוג פולקסווגן ג'טה, השייך לו ורשום על שם בני משפחתו, ועם אחרים בכלי רכב נוספים, על מנת להיפגש עם שאדי ועדי ולקחת מהם את האמל"ח.

השניים עצרו את הרכב במתחם ליד מחלף בית קמה, ושם נפגשו עם הנאשם ואחרים. הנאשם, שאדי ועדי פרקו את האמל"ח מהרכב המסחרי והעמיסו אותו לרכב הג'טה. שאדי ועדי חזרו לבסיס.

הנאשם נסע חזרה לכיוון צפון, עם האחרים, כשהאמל"ח ברכב הג'טה, על מנת להעבירו לאחרים, ומסר את האמל"ח לאדם שזהותו אינה ידועה למאשימה.

במסגרת הקשר, חילקו הנאשם, שאדי ועדי ביניהם את התמורה, בסכום שאינו ידוע במדויק, אותו קיבלו עבור האמל"ח.

על פי כתב האישום, במעשיו אלו היה הנאשם שותף לקשר לפשע, והוא התפרצות לבונקר וגניבה של אמל"ח, הוצאת נשק מרשות הצבא, וסחר באמל"ח, היה שותף להחזקת אמל"ח והובלתו, עסקה באמל"ח שיש בה מסירת החזקה באמל"ח נפיץ לאחר, ועשה שימוש ברכב לשם ביצוע עבירה.

המענה לכתב האישום, גדרי המחלוקת, טענת הזוטא והטענות המקדמיות

2. במסגרת המענה לכתב האישום, הודה הנאשם באמור בחלק הכללי של כתב האישום, המתייחס לבסיס, הבונקרים, והתחמושת, והודה בכך שבמועדים הרלוונטיים הקצין שאדי היה אחראי על אבטחת בונקר התחמושת בבסיס הצבאי, ובנו של הנאשם, עדי, שימש כנהגו של שאדי.

כמו כן הנאשם מאשר במענה לכתב האישום את חלקו של שאדי בגניבה, וכי בתאריך הגניבה המשוער (כך על פי המענה) שאדי הורה להוריד מהשמירה חייל הצופה על הבונקר.

הנאשם טען במענה כי בהתאם לראיות שאדי תכנן וביצע את גניבת הנשק מהבסיס הצבאי באופן בלעדי ללא מעורבות מצד הנאשם או מצד בנו.

עוד נאמר במענה כי הנאשם אינו מכיר את שאדי ומעולם לא קשר עימו או עם אחר כל קשר לביצוע כל עבירה כמתואר בכתב האישום.

בדברי הפתיחה לפני תחילת שמיעת הראיות פירטה ב"כ המאשימה את העובדות מהחלק הכללי של כתב האישום והוסיפה פירוט האמל"ח שנגנב, וכי נמצאה בבדיקה שביצע איש מז"פ, טביעת אצבע בצד הפנימי של אחד ממכסי הבורסים, ארגזי מתכת המכילים תחמושת, אשר היו בתוך הבונקר, טביעת אצבע שפוענחה כשייכת לשאדי, אשר לא היתה לו גישה חוקית לבונקר זה.

ב"כ הנאשם הודיע כי מועדי הגניבה שנויים במחלוקת והוסיף "העובדה שנגנבה מתוך הבונקר תחמושת אינה במחלוקת. למעשה על כל מה שאמרה חברתי אין מחלוקת למעט מועדי הגניבה". (פרו' 19.3.17 עמ' 39 שו' 4-6) והוסיף כי אין מחלוקת גם על מועדי ספירת המלאי של התחמושת, מועד השהות של הפלוגה במקום וטביעת האצבע, וכי המחלוקת היא על מועד ביצוע הגניבה בפועל.

בשאר חלקי כתב האישום הנאשם כופר, ובעיקר כנגד קביעות כי הוא ו/או בנו היו מעורבים בתהליך הגניבה.

במענה בכתב נכתב כי לנאשם אין טענת אליבי משום שלא ידוע לו מועד העבירה המדוייק גם לאחר עיון בכל חומר הראיות.

בדיון נשאל ב"כ הנאשם האם לגבי המועד הכתוב בכתב האישום קיימת לנאשם טענת אליבי, והשיב כי לא קיימת, וכי יתן בכתב תשובה ברורה.

תשובה שכזו לא הוגשה בכתב, ובדיון לאחר מכן לאחר שנשאל השיב ב"כ הנאשם "לענין הבהרה לטענת האליבי שאמרתי שאמסור, אני רוצה להצהיר שלדידו של הנאשם הוא לא היה בצומת בית קמה ביום 29.4.16. בשום שלב באותו יום הנאשם לא היה בצומת בית קמה". (פרו' 27.2.17 עמ' 32 שו' 18-19). בענין זה הוסיף ב"כ הנאשם: "הטענה שלנו שהנאשם לא היה בבית קמה בכל אותו יום שכתוב בכתב האישום, 29.4.16. הנאשם לא יכול להצביע באיזה מקום הוא היה באותו יום. הנאשם לא יצביע על מקום ספציפי שהוא היה בו באותו יום, הוא אינו זוכר." (פרו' 19.3.17 עמ' 37 שו' 13-15).

ב"כ הנאשם העלה טענת זוטא לפיה אמרתיו של הנאשם שנאמרו במסגרת מה שמוגדר על ידו כ"תשאול" ביום 2.8.16 (והוגש בהמשך - דיסק הכולל סרטון (ת/172) ותמלול (ת/172)) נאמרו במסגרת מו"מ להיותו עד מדינה, ולפיכך לטענתו אמרתיו אלו של הנאשם אינן קבילות ואינן יכולות להפלילו, וכמו כן כי הופעלו אמצעי חקירה פסולים, לא היתה

אזהרה כנדרש וכי המשטרה ביצעה חקירה ללא יידועו של הנאשם כי הוא נחקר בחקירה מתועדת.

נקדים את המאוחר, ונפנה בענין זה לנאמר בסיכומי הנאשם על כי "הודיותיו של הנאשם נגבו באמצעי חקירה פסולים, שהגיעו עד לשלילת רצונו החופשי של הנאשם, או באמצעים בלתי הוגנים ובלתי ראויים אשר חובת הצדק מחייבת פסילתם, כאשר שקדה המשטרה לנהל חקירותיה תוך הקפדה על אי יידועו כי הוא נחקר בחקירה מתועדת, תוך הצגת מיצג ששום דבר לא נרשם בכתב, ויידועו כי ישתמשו בדבריו כראיה במשפט, בהעדר אזהרה, ותוך שלילת ייצוגו הנאות של הנאשם." (כך בסעיף 64 לסיכומי הנאשם).

לטענת הנאשם הוא נחקר מספר פעמים, לעיתים באופן לא פורמאלי, התנהל מעין מו"מ שבו הוא הציע את עזרתו בהשבת האמל"ח, ונטען כי המו"מ בוצע ללא אזהרה כדין, ללא היוועצות עם עו"ד וללא רישום ותיעוד, והנאשם אמר דברים העלולים להפלילו, וזאת בהעדר מיצוי זכותו לאי-הפללה עצמית, ועל כן אמרותיו שנאמרו במסגרת החקירות לעיל, אינן קבילות כנגד הנאשם בבית המשפט.

במסגרת הכרעת הדין להלן תידון גם שאלת קבילות הראיות והטענות שהועלו כאמור במסגרת משפט הזוטא, אשר סוכם והוחלט כי יוכרע בהכרעת הדין.

ביחס לטענת בדבר היעדר אזהרה, והטענות הנוספות לגבי אותו הליך המוגדר ע"י ב"כ הנאשם "תשאול" מבקש ב"כ הנאשם להסתמך על הלכת יששכרוב (ע"פ 5121/98 רפאל יששכרוב נ' התובע הצבאי הראשי ואח' (4.5.2006), וביחס לטענה על אי קבילות לאור טענה על מו"מ לעד מדינה על הלכת תורק (ע"פ 1292/06 1309/06 יחיא תורק נ' מ"י (20.7.2009).

אין מחלוקת ביחס לשאר חקירותיו של הנאשם במשטרה והוסכם להגישן, והמחלוקת הינה ביחס לאותה חקירה המוגדרת ע"י ב"כ הנאשם כ"תשאול" מתאריך 2.8.2016 (ת/ת-172/172ב').

הראיות

3. מטעם המאשימה העידו העדים הבאים:

עדים מטעם מחלק המודיעין בימ"ר נגב:

- ע.ת. 34, מימ"ר נגב, קצין מודיעין שניהל את עיקר החקירות שנערכו מול הנאשם מטעם מחלק המודיעין, בשלושה מועדים שונים בתאריכים 18.7.16, 19.7.16, 24.7.16. בעדותו הדגיש וחזר על כך שעיקר תפקידו היה לנסות להוציא מהנאשם מידע על האמל"ח בניסיון להחזרתו. הדגיש וחידד כי לא הובטחו לנאשם טובות, לא התבקש מהנאשם להפליל אחרים, והחקירות התבצעו על פי נהלי המודיעין, בחשאיות, ועליהן הוגש זכ"ד (ת/ת-167).

- ע.ת. 33, מימ"ר נגב, רכז מודיעין שנכח בפגישות שהתקיימו בין הנאשם וע.ת. 34, הוא תיעד אותן בדוחות אשר רוכזו ב - ת/ת-167. חקירות הנאשם התבצעו במשרדו. העד הדגיש כי מטרת החקירה הייתה השבת האמל"ח, והבהיר לנאשם כי מדובר בשיחות מודיעיניות ללא הקלטות ותיעוד.

- ע.ת. 35, מימ"ר נגב, אשר שימש במועדים הרלוונטים כראש מחלק מודיעין בימ"ר נגב, הקצין הממונה כאשר ע.ת.

34 ו-ע.ת. 33 תחת פיקודו. הוא הצטרף לפגישה השלישית לצורך קידום החקירה שהחלה מטעם ע.ת. 33-34. העד הדגיש כי המטרה העיקרית הייתה השבת האמל"ח, והוא זה אשר סיים את החקירה המודיעינית, וכי בפגישה האחרונה עם הנאשם שהיתה ב- 24.7.16 הוא העביר את המסר שהענין הסתיים - ש"אין עסקה ואין כלום" (פר' 19.3.17 עמ' 152 שו' 16). העד נשאל והשיב כי כאן לא דובר על הפללת אחרים, ואף לא להפליל אותו עצמו אלא זו "עסקת מודיעין" (פר' 19.3.17 עמ' 169 שו' 9-11).

עדים מהחקירה המשטרתית :

- ע.ת. 13, רס"מ אייל זיטון - החוקר הראשי המשטרתית אשר ניהל את עיקר החקירה בתיק המשטרתית. חקר את הנאשם, את בנו (עדי), את הקצין שאדי, גבה עדויות ואסף ראיות, והוא זה שהיה גם בחקירה השנויה במחלוקת מיום 2.8.17 (ת/172) ובזו שקדמה לה (ת/163). לטענתו החל חקירה רגילה בתיק האמל"ח, אשר תועדה במסגרת ת/163, ולאחר מכן התבקש לעבור לחקירת הנאשם בענין אחר, בתיק אלמ"ב, והחליף דיסק הקלטה, ובשלב זה הנאשם החל לדבר שוב על תיק האמל"ח ואמרתיו במסגרת הקלטה זו (ת/172ב') עולות כדי הודאות ושילובו בפרשה.

- ע.ת. 24, רפ"ק מזל אסטרחאן, אשר שימשה כראש מחלקת תשאול ימ"ר, הייתה ממונה על החקירה, וחקרה את הנאשם בעדות השנויה במחלוקת מיום 2.8.16 (ת/172). לשיטתה החקירה החלה כחקירה רגילה על התיק (ת/163), ובשלב מסויים התבקש (ע"י ע.ת. 24) לחקור בהליך אחר, אולם במסגרת החקירה האחרת הנאשם החל להודות בחלקו בתיק הפריצה והגניבה של האמל"ח.

- ע.ת. 36, ליאור שחם מימ"ר נגב, אשר שימש במועד הרלוונטי כטוען מעצרים של ימ"ר נגב והיה הטוען במסגרת הליך מ"י בעניינו של הנאשם. בתאריך 24.7.16 פנה אליו ב"כ הנאשם בניסיון לברר על החקירה המודיעינית שעובר הנאשם, העד השיב בשלילה על מעורבותו בכך, ואז ב"כ הנאשם הציע כי בתמורה לשחרור הנאשם הוא יוכל לסייע בהשבת האמל"ח. בעניין זה הוגש מזכר מטעמו (ת/168).

בנוסף העיד ע.ת. 43, מר אחמד זועבי - הוא נחקר במשטרה על חלקו בפרשה, כבעלים של מחסן שבו נמצאו שרידים של האמל"ח הגנוב (המחסן התפוצץ על כל תכולתו). הוא מכיר את הנאשם ומשפחתו אולם בעדותו טען כי לא ניהל קשר עם הנאשם בתקופה האחרונה הרלוונטית, ולא ידע אודות המתרחש במחסן שלו, שהיה פתוח לכל.

הצדדים ויתרו על העדת עדי תביעה נוספים תוך הסכמה להגשת הודעות/מזכרים/דוחות. המרכזי שבהם הוא ע.ת. 7, הקצין שאדי באשיר, לגביו מבקשת המאשימה לערוך "פלגינין דיבורא" ביחס לדברים שאמר בהודעותיו.

מטעם המאשימה הוגשו ראיות רבות נוספות בשורת נושאים : עדויות וראיות שנאספו הקשורות לבסיס, לפריצה ולתחמושת שנגנבה; ראיות/מזכרים הקשורים למז"פ ולאוסוף ראיות מזירת האירוע; עדויות אחרים בפרשה; צילומים מבית קמה; ראיות ונתונים אודות הרכבים המעורבים ונסיעתם בכביש 6; נתונים סולאריים (לרבות פלטי שיחות ואיכונים); ממצאים הקשורים לפיצוץ במחסן; הודעות וחקירות הנאשם, לרבות החקירה/תשאול השנויה במחלוקת המצולמת במסגרת דיסק ת/172, ומתומללת, בתמלול העדכני האחרון - ת/172; הודעות ופעולות חקירה בעניינו של הקצין שאדי ע.ת. 7.

חלק מראיות אלו רלוונטי ותורם להגעה למסקנות העובדתיות, וחלק אינו רלוונטי. הראיות הרלוונטיות יפורטו בהמשך.

אתייחס כעת בתמצית לראיות שבמחלוקת המרכזית, לגביהן תבוא בהמשך התייחסות בהרחבה -

ת/172 - דיסק ובו צילום חקירת הנאשם מיום 2.8.16 (מ.ט. 16/1526). מוצג זה (ותמלולו ת/172ב') וחקירה זו מהווים את עיקר המחלוקת בתיק.

הנאשם נחקר ביום 2.8.16 חקירה עליה חתם והוגשה בהסכמה(ת/163). על השלב הראשון הזה בחקירתו ביום 2.8.16, במסגרת ת/163 אין מחלוקת בדבר הקבילות.

בתום החלק בחקירה המתועד ב - ת/163 נערכת הפסקה של מספר דקות במהלכה החוקר מחליף את דיסק ההקלטה, שכן הוא רצה להפסיק את החקירה בתיק זה, ולעבור לחקירת הנאשם בתיק אחר (תיק אלמ"ב). לצורך זה החוקר יצא להחליף דיסק, וכשחזר ומשצריכה היתה להתחיל החקירה בתיק האלמ"ב, מתחיל שיח שיוזם הנאשם בענין פרשת גניבת האמל"ח, בתיק זה. שיח זה מוקלט כולו במסגרת ת/172, ומהווה הלכה למעשה המשך החקירה בענין האמל"ח, והכל תוך שהנאשם הוא אשר ממשיך מיוזמתו, עם תחילת אותו שלב שני, את השיח בענין האמל"ח, הוא אשר פונה אל החוקר ומפנה אותו לדברים הכתובים בהודעה שנגבתה דקות קודם לכן, והוא מיוזמתו מעלה שאלות ואומר דברים באופן שמתפתח שיח ארוך, שאין אלא לראותו כחלק בלתי נפרד מהמשך החקירה שהיתה במסגרת ת/163. מדובר בהמשך חקירה שאורכה כ - 4 שעות, במסגרתה נאמרים ע"י הנאשם דברים העולים כדי הודאה מפורשת בחלקו בפרשה, ונאמרים על ידו דברים שמעידים על חלקו, ידיעתו ומעורבותו באירוע.

ת/172 א' - תמליל אותו חלק שני של החקירה מיום 2.8.17, לתמליל זה לא תהיה התייחסות הואיל והוגש תמליל נוסף של אותה חקירה, והוא ת/172ב' - תמליל ערוך ומתוקן שאליו תהיה ההתייחסות, לצד ההתייחסות לצילום עצמו שהוגש בדיסק - ת/172.

כן הוגש מזכר (ת/231) מיום 7/8/2016 מאת מזל אסטרוב (ע.ת. 24) אודות השיח שהתנהל בינה לבין הנאשם במסגרת ת/172.

בנוסף הוגש כתב האישום אשר הוגש כנגד הקצין שאדי (ע.ת.7), ת/232, בפרשה זו.

ב"כ המאשימה ביקשה להגיש את הכרעת הדין שניתנה בעניינו של בנו של הנאשם, עדי, בבית הדין הצבאי, ב"כ הנאשם התנגד, ולא הותרה הגשת הכרעת הדין.

מטעם הנאשם העיד הוא עצמו בלבד, ולא הוגשו מוצגים מטעמו.

דין והכרעה:

4. לאחר שבחנתי את העדויות וכלל הראיות שהוגשו, ושקלתי את טענות הצדדים, מסקנתי היא כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה.

הוכח בפני, מעל לספק סביר, כי הנאשם ביצע את כל המיוחס לו בכתב האישום, ויש להרשיעו בכל העבירות המיוחסות לו במסגרתו.

הוכחו בפני, מעל לספק סביר, כל העובדות המפורטות בכתב האישום, לרבות העובדה כי הנאשם קיבל בפועל לרכו

את האמל"ח שנגנב, במועד האמור בכתב האישום, וזאת לאחר שנטל חלק בקשירת הקשר לגניבתו והסתרתו, והכל כחלק מביצוע עיסקה הכוללת תמורה, הגם שפרטי התמורה אינם ידועים.

המסקנות האמורות, נובעות תחילה מדבריו של הנאשם עצמו, מהודאתו המפורשת, ומפרטים רבים אשר הוא מוסר במסגרת הודאתו. כל אלו מעידים על החלק אשר בוצע על ידו, קבלת האמל"ח שנגנב והעברתו ממקום המפגש בבית קמה לצפון. לצד הודאתו המפורשת, הנאשם אומר אמירות נוספות המחזקות ומאשרות את המסקנה שהוא קיבל את האמל"ח, אל רכבו, וידעתו מה הוא זה אשר קיבל לרכבו, ולקח מהמקום.

אחת הראיות המרכזיות לכך הינה ההקלטה של החקירה ת/172, שמתומללת במסגרת ת/172ב'.

במסגרת ת/172 הודאות מפורשות של הנאשם, ובהן גם אמירה ברורה שלו, מרצונו החופשי, בה כאשר הוא נשאל אם האמל"ח הועבר לרכבו, הוא משיב באופן מפורש בחיוב. תשובתו זו אינה רק מילולית, אלא היא כוללת הנהון בראשו לחיוב. ת/172 כולל שורת הודאות ושורת אמרות אשר מעידות על ידיעתו ומעורבותו בפועל של הנאשם.

יש לדחות את הטענה כי דברי הנאשם הינם ראשית הודאה בלבד. לא כך הוא. מדובר בהודאה מלאה וברורה. הנאשם מודה מפורשות בכך שהאמל"ח הועבר לרכבו, מודה מפורשות בחלקו בפרשה, ואף מתאר מה חלקו של כל אחד מהשלושה, הנאשם, שאדי ועדי (בנו של הנאשם), בביצוע, ובנוסף שורת פרטים שהוא מוסר מעידים על ידיעתו הברורה מה הוא האמל"ח, מה הוא כולל, ועוד.

יש לדחות את טענת הזוטא שהועלתה מטעם הנאשם ממספר נימוקים - הראיות שבפני, העדויות הרבות שבאו בענין זה ובפרט עדויותיהם האמינות של אנשי המודיעין, מביאות למסקנה כי לא נוהל עם הנאשם מו"מ להפלתו של אחר. המו"מ אשר נוהל עם הנאשם היה מו"מ להשבת האמל"ח, על כי הנאשם ישיב את האמל"ח וכנגד יוקל עונשו או עונשו של בנו.

אין מדובר במו"מ להיות הנאשם עד מדינה, שכן הוא לא התבקש להעיד כנגד איש, ולא על זה התנהל המו"מ.

התקיים כאמור מו"מ אל מול אנשי המודיעין, אולם הוא לא היה להבאתו של הנאשם להיות עד מדינה, אלא להשבת האמל"ח.

למעלה מן הצורך יוסף כי, גם אם ניתן היה לכנות מו"מ זה באופן שהנאשם מבקש לכנותו, לגיוסו להיות עד מדינה (וידגש כי לא רק שהדבר לא הוכח, אלא הוכח ההיפך כאמור), הרי שהמו"מ עם אנשי המודיעין (יהא הוא אשר יהא) הסתיים באי הצלחה. הוכח כי המו"מ הסתיים עוד בישיבת אנשי המודיעין עם הנאשם ב - 24.7.16, תוך שהיה ברור לחלוטין לנאשם דבר סיום המו"מ וכי "אין עיסקה ואין כלום". זאת כאמור, למעלה מן הצורך, שכן המו"מ שהיה, כלל לא נועד להפיכת הנאשם לעד מדינה, לא הוצעה לו הצעה כזו, וזה לא עמד על הפרק.

מכל מקום, כל מו"מ שהוא הסתיים סופית שבוע לפני חקירת הנאשם במשטרה ע"י אנשי משטרה, ביום 2.8.16 (ת/172).

ביחס לחקירת הנאשם במסגרת ת/172, אשר כוללת הודאות מפורשות שלו, הרי שצפיה בצילום החקירה אשר בדיסק ת/172, מביאה למסקנה ברורה כי הנאשם ראה במפגש זה כחלק בלתי נפרד מהמשך חקירתו ע"י חוקרי משטרה, באזהרה אשר ניתנה במסגרת ת/163.

הנאשם נחקר בת/163 ביום 2.8.17 באזהרה, יודע הוא ידוע היטב כי אין כאן כל מו"מ שהוא, וכי מדובר בחקירה משטרתית באזהרה לכל דבר וענין, ולאחר הפסקה קצרה, נחזה הנאשם כממשיך את ההתנהלות לגבי החקירה בפרשה זו, הוא ביוזמתו מתחיל שיח, מפנה לת/163, המסמך המודפס, שואל שאלות, מעלה טענות על מילים כאלו ואחרות, והוא הלכה למעשה המוביל את המשך החקירה במסגרת ת/172, בענין פרשה זו, ובמסגרת זו מוסר הודאות מפורשות.

יש לדחות את טענות הנאשם גם ביחס להיעדר אזהרה נטענת ביחס לת/172. האזהרה ניתנה במסגרת ת/163, נעשתה הפסקה קצרה, והנאשם ממשיך בדבריו במסגרת אותה פרשה, ולא היה כל צורך להזהירו שוב. עסקינן בהפסקה בת מספר דקות. מאותם טעמים יש לדחות את טענות הנאשם על פגמים הקשורים באי היוועצות בעו"ד, ושאר הטענות המועלות כנגד קבילות ת/172.

מכל האמור יש לדחות את טענת הזוטא על כל חלקיה.

ת/172 הינו צילום של חקירה משטרתית שנחקר הנאשם, והינו ראייה קבילה.

דבריו של הנאשם במסגרת ת/172 נאמרים על ידו באופן חפשי, ללא כל הליך פסול שמופעל עליו. יתירה מכך, הנאשם נחזה להיות זה אשר כל הזמן מוביל את השיח.

הנאשם אף מנסה, ביוזמתו, לבקשתו, ובאופן חפשי לגמרי, ליזום מו"מ מחודש ביחס להשבת האמל"ח כנגד הקלה בעונש, הדבר לא יוצא אל הפועל, הלכה למעשה לא מתקיים מו"מ שכזה.

עולה בבירור כי הנאשם עצמו רואה באותו שלב שמצולם ב - ת/172 כחלק מהחקירה קודמת, שהיתה דקות ספורות קודם לכן.

כאמור, בשלבים מסויימים השיח מתייחס למו"מ, אולם זאת ביוזמתו של הנאשם, וגם כאן, לא ביחס להיותו עד מדינה.

מכל האמור, אמרותיו הרבות של הנאשם במסגרת ת/172 קבילות ומהוות אחד הבסיסים הראייתיים המרכזיים להרשעתו.

אמרותיו של הנאשם בחקירתו ת/172, בנוסף להודאות המפורשות שבהן, גם כוללות ידע של הנאשם בפרטים מהותיים, ומהוות בסיס מוצק למסקנה כי הוא ביצע את המיוחס לו.

הנאשם בחקירותיו, ובעיקר במסגרת ת/172, מדבר ומשתף במידע רב את חוקריו, לרבות את חלקו היחסי של כל "שותף" בפרשה, וכן מפרט אודות כמויות הנשק שנגנב, חוזר ואומר כי "נקלע לסיטואציה" וממקם את עצמו בלב הפרשה וכאחד הגורמים בה, ואף מציין כי הוא מעריך את חלקו שלו בעשרים אחוזים, את חלקו של שאדי בחמישים אחוזים ואת חלקו של בנו עדי בשלושים אחוזים, והנאשם משיב באופן ברור בחיוב לשאלות אודות האמל"ח.

מעבר להודאות הנאשם, אמרותיו של ע.ת. 7, הקצין שאדי באשיר בצירוף הראיות האובייקטיביות הנוספות, בהן איכוני מכשיר הטלפון של הנאשם, נתונים מכביש 6 על נסיעתו, וצילומים מהמקום (הגם שלא ניתן לומר שהנאשם עצמו נחזה בהם) כל אלו קושרים באופן חד משמעי את הנאשם ובנו לפרשה כולה. ככלל האירוע עצמו, הפרימה והגניבה, נוכחות הנאשם בבית קמה, מעורבותו, וחלקו, כל אלו מאומתים ע"י ראיות חיצוניות רבות, לרבות תיעוד אודות מועדי שמירה, כלי רכב נכנסים ויוצאים מהבסיס, איכוני טלפון שבוצעו למכשירי הטלפון של שאדי, הנאשם ובנו, צילומי אבטחה מאזור

בית קמה ששם בוצעה העברת האמל"ח לרכבו של הנאשם בנוכחותו - כל אלו מהווים ראיות אובייקטיביות, חלקן ישירות וחלקן נסיבתיות, התומכות בהודעותיו של שאדי, וחלקן גם מהוות ראיה ישירה להמצאות הנאשם בזירה הרלוונטית בזמן העברת האמל"ח.

כל אלו יפורטו בהמשך.

אל מול הראיות המוצקות והברורות שהובאו ע"י המאשימה העיד הנאשם ובעדותו הכחיש את מעורבותו באירוע, ואת המיוחס לו בכתב האישום. עדות הנאשם אינה מהימנה, מגמתית, ורצופת סתירות פנימיות, סתירות אל מול דברים שאמר בהודעותיו לרבות במסגרת ת/172, וסתירות אל מול ראיות חיצוניות ועדויות חיצוניות.

מעבר לסתירות האמורות, הרי שההתרשמות הישירה מעדותו הינה התרשמות מעדות אשר אינה מהימנה, כל כולה מגמתית וניסיון למלט עצמו מהמשמעויות של היותו חלק מהמבצעים. עדותו של הנאשם אינה כזו אשר ניתן לתת בה אמון, ואינה כזו שניתן לקבוע על סמכה ממצא.

גרסתו של הנאשם גם נעדרת היגיון פנימי, והניסיונות לבקש ממנו ליישב את חוסר ההיגיון שבגרסתו לא הביאוהו להסביר זאת. כך, לא ברור כיצד הנאשם אומר שיביא את האמל"ח הגנוב, כאשר מנגד הוא טוען שאיננו יודע מאומה על מקומו.

אירוע הגניבה מהבסיס

5. תחילה יתוארו להלן העובדות והנסיבות של ההתפרצות לבונקר וגניבת האמל"ח, והראיות אשר מקימות את העובדות המתוארות בכתב האישום ביחס לכך.

אמנם, כאמור לעיל, אין מחלוקת על האירוע עצמו, ועל עצם גניבת האמל"ח מהבונקר בבסיס הצבאי, אולם נוכח טיב טענת הזוטה אני מוצא לנכון לפרט את האירוע בקצרה, חרף העובדה כי קיימת הסכמה על עובדות אלו.

מהראיות שהוצגו בפני עולה כי פלוגתו של הקצין שאדי איבטחה את הבסיס הצבאי, לרבות בין המועדים 1.5.2016-24.4.2016. במועד 10.4.2016 נערכה ביקורת המלאי האחרונה בבונקר בטרם גילוי הפריצה.

במועד 4.5.2016 בוצעה פעם נוספת ביקורת וספירת מלאי בבונקר, ואז לראשונה הובחן כי משהו אינו כשורה, שרשרת הבונקר מלופפת באופן רופף, הדלת אינה נעולה, ונמצא כי חסרים 77 רימוני רסס (כ-10 ארגזים), 13 טילי "לאו" וטיל מטאדור אחד (ר' ת/1-ת/2 אמרותיו של רנ"ג יוסף מצא אשר הבחין בפריצה, וכן ר' ת/10-ת/13 דו"ח ספירת התחמושת). עוד ר' ת/14 שהוא דוח ביקור בזירת עבירה הכולל צילומים וסימונים של הבונקר מבפנים ומבחוץ, השרשרת, הארגזים בהם חסרה תחמושת, ותצלומים של ט.א..

לאחר בדיקת זירת האירוע, נמצא על צדו הפנימי של מכסה "ברוס" שהכיל לבנות חבלה, ט.א. של הקצין שאדי (ת/17-25), כאשר מבירור שנערך הקצין מעולם לא קיבל או החזיר תחמושת לבונקר, ולא הייתה סיבה מוצדקת להמצאות ט.א. שלו על גבי המכסה, ר' ת/7, ת/5.

בעקבות הממצא, הקצין שאדי נחקר, ולבסוף הודה והפליל את שותפיו לאירוע הפריצה והגניבה, באופן ישיר את נהגו

עדי זועבי (ת/179) (ולכך התייחסות בהמשך). מחקירותיו של שאדי עולה כי אירוע הפריצה התבצע בתאריך 29.4.2016, מועד שב"כ הנאשם העלה מחלוקת לגביו, אולם אין ממש בטענות לגבי המועד. זהו מועד הגניבה.

במענה לכתב האישום לא הכחיש ב"כ הנאשם את אירוע הגניבה ואין מחלוקת על העובדות הכתובות בכתב האישום בעניין אופן הפריצה והגניבה, והאמל"ח שנגנב, ויודגש כי הגם שחלק מאמרותיו של ע.ת. 7 (הקצין שאדי) במחלוקת, הרי שדבריו כלפי אופן ביצוע הפריצה והגניבה אינם שנויים במחלוקת.

ביחס להוראה שניתנה להוריד מהשמירה את החייל שהיה בעמדת השמירה הצופה אל הבונקר ר' ת/43 עמ' 2, ות/29.

כאמור בכתב האישום, מועד ביצוע אירוע הפריצה והגניבה הוא 29.4.17, וכנגד מועד זה העלה הנאשם טענות, שכלל הינן כפירה, ללא הנמקה של ממש.

לאור הראיות שבפני המסקנה הינה כי האירוע של הפריצה והגניבה של התחמושת אירע ב- 29.4.16 בשעות הצהריים.

מעדותו של שאדי עולה כי אירוע הפריצה התרחש "**בסוף שבוע לא יום שבת**" בחג הפסח (ת/179 שו' 111-113). כאשר פלוגתו שמרה בבסיס. שאדי אמר בהודעתו מיום 24.7.16 (ת/192 שו' 156) כי באותו היום, בשעות הערב, פינה חייל לקבלת טיפול רפואי. על פי סיכום רפואי שהוגש בעניין זה (ת/134) מדובר בתאריך 29.4.16.

חייל העיד במסגרת ת/38 כי היה פינוי בחמישי או בשישי של בחור שהתעלף, ואומר כי שאדי הוא שפינה אותו (ת/38 עמ' 14).

נמסרה הודעה מאת חייל בבסיס (ת/31) כי בשבוע השמירות השלישי בסופ"ש, עת ששמר בעמדה הקרובה לבונקר, הגיע אליו עדי (בנו של הנאשם) וצעק לו לרדת מהעמדה ולשוב למגורים, וכך עשה. בהמשך, חייל נוסף ראה את החייל והורה לו לשוב לעמדת השמירה. החייל אומר כי זה היה בשעות הצהריים (ת/31 שו' 4). החייל מציין כי לדבריו האירוע הזה אירוע ביום חמישי או שישי בשעות בין 11:00-13:00 (ת/48 שו' 389-391).

בת/179 שאדי נשאל אודות השעה של האירוע, ובחקירתו נשאל אודות אירועי היום והאם הם יוכלו לסייע באיתור נקודת הזמן של האירוע. שאדי אומר כי בוודאות היה אור יום (שו' 350-351) גם כשהם סיימו להעמיס את האמל"ח (שו' 354-355). הוא עונה כי היה זה שעת צהריים (שו' 337) והוא לא בטוח אבל נראה לו כי זה היה לפני השעה 16:00 (שו' 342-343).

שאדי חוזר בעדות נוספת מיום 17.7.16 (ת/187) כי במועד הפריצה, עדי נתן לו לשוחח בטלפון על אדם שאיים עליו, וכשנשאל באיזו שעה זה היה הוא השיב "אני חושב בצהריים. לא זוכר שעה" (שו' 216)

בעדותו מיום 20.7.17 (ת/189) שאדי מספר כי לאחר אירוע העברת האמל"ח הם (הוא ועדי) הלכו לשבת ברהט בנרגילה, והוא משיב כי היום שם "**פחות מארבעים דקות**" (שו' 132) והם חזרו לבסיס בשעות הצהריים, לא ערב ולא בוקר בוודאות (שו' 136-137).

כאמור המידע הוצלב גם כן עם תצלומי אבטחה, איכוני פלאפון, ותיעוד מכביש 6, כפי שיפורט בהמשך.

כמו כן, על פי צילומי מצלמות האבטחה בבית קמה מתאריך 29.4.16, צילומים של רכבו של שאדי המגיע למקום,

ושאר הצילומים אשר מתיישבים עם עדויותיו של שאדי, לרבות בדבר רכישת מים ע"י אביו, הינם בין השעות 13:02 ל-13:16. דהיינו, העברת האמל"ח היתה בשעות הללו בתאריך 29.4.16, ועל פי עדותו של שאדי, לאחר הפריצה והגניבה היתה הנסיעה לבית קמה, דהיינו באותו יום.

מכל האמור לעיל, יש לקבוע כי מועד אירוע הפריצה אכן התרחש, כפי שמצויין בכתב האישום, בתאריך 29.4.17 בשעות הצהריים.

מכל האמור לעיל, התאור של אירוע הפריצה והגניבה של האמל"ח כאמור בכתב האישום, גם הוכח בראיות - הוכח בפני, מעל לספק סביר, כי בתאריך 24.9.2017 בוצעה הפריצה והגניבה של האמל"ח מהבסיס הצבאי, בנסיבות הביצוע כמפורט בכתב האישום.

טענת הזוטא

6. טענת הזוטא שמעלה ב"כ הנאשם הינה ביחס לחקירת הנאשם ביום 2.8.16, אותה חקירה שנערכה דקות לאחר החקירה ת/163, וזו החקירה שצילומה הוגש במסגרת ת/172.

נטען להיעדר קבילות חקירה זו (ת/172) מכמה נימוקים שניתן לחלקם לשני נושאים:

האחד - ביחס למהותה של החקירה הזו, אשר נטען שהייתה למעשה במסגרת מו"מ להביא את הנאשם להיות עד מדינה, ונטען כי לאור זאת דברי הנאשם נאמרו במסגרת זו, ולכן אינם קבילים.

השני - שורת טענות על פגמים בחקירה זו ובהם: היעדר אזהרה, פגיעה בזכותו של הנאשם כחשוד לשתוק בזמן חקירתו, פגיעה בזכות ההיוועצות ובזכות לייצוג, ובנוסף הפעלת אמצעי חקירה פסולים הכוללים הטעיית הנאשם ופיתויו לומר דברים.

יצוין כי במסגרת טענות אלו הועלו גם טענות הגנה מן הצדק, ושולבו יחד עם טענות הזוטא, ולפיכך הדיון בכולן יהיה במסגרת אחת, מה גם שהטענות קשורות זו בזו.

אתיחס להלן לשני חלקי הטענה בנפרד.

טענת היעדר קבילות - בטענה לאמירת דברים במסגרת מו"מ להבאת הנאשם להיות עד מדינה

7. כאמור לעיל, ב"כ הנאשם טוען כי אמרות הנאשם במהלך החקירה מיום 2.8.16 בחלקה השני (ת/172), היו במסגרת מו"מ לקראת הסכם עד מדינה, ועל כן אינן קבילות.

לטענה זו כמה רבדים - תחילה בהתייחס לכך שהיו מפגשים של אנשי המודיעין עם הנאשם, נטען כי שם היה מו"מ להפיכת הנאשם לעד מדינה.

בהינתן כי מפגשים אלו הסתיימו כשבוע לפני החקירה השנייה במחלוקת (ת/172), ובהיות החקירה ת/172 מבוצעת ע"י חוקרי המשטרה ולא אנשי המודיעין, נטען לקשר ישיר שראה הנאשם וגם ראו החוקרים בין שני תהליכים אלו, וכי דברי

הנאשם שנאמרו במסגרת ת/172 הינם למעשה כחלק מהמו"מ הנמשך להבאתו להיות עד מדינה, וכי החקירה ת/172 מהווה למעשה שלב והמשך מו"מ להסכם עד מדינה.

ב"כ המאשימה טוענת כי מעיון בחקירותיו של הנאשם, אמרותיו של הנאשם נאמרו מרצונו החופשי, והמונח "עד מדינה" מעולם לא עלה בשום שלב של החקירה.

ב"כ המאשימה הפנתה לסעיף 54א(א) לפקודת הראיות [נוסח משולב] התשל"א-1971 ולהנחיות היועמ"ש 4.2201 ומדגישה כי מהות המונח עד מדינה הינה כי חשוד יעיד כנגד אחרים, ולא כך היה במקרה זה.

נטען כי המו"מ שנוהל עם הנאשם היה ביחס להחזרת האמל"ח, שכן מדובר באמל"ח בעל חשיבות יוצאת דופן ומדובר בפעילות חריגה בה פנו אנשי מודיעין במטרה להחזירו בטרם יפגעו חפים מפשע (ב"כ המאשימה מפנה לאמרותיהם של אנשי צבא האמונים על האמל"ח - ת/26-ת/28), וכי הדבר היה אמור להתבצע באופן חסוי.

נטען כי השיחות עם אנשי המודיעין היו שלב נפרד, לא הובטח מאומה, כלל לא דובר על היות הנאשם עד מדינה, מכל מקום שלב זה הסתיים, והיוזמה לקדם עסקה לשחרורו תמורת האמל"ח היא של הנאשם.

המסגרת הנורמטיבית ביחס לעד מדינה

8. סעיף 54א(א) לפקודת הראיות קובע כי עד מדינה, לענין אותו סעיף, הוא :

"שותף לאותה עבירה המעיד מטעם התביעה לאחר שניתנה או שהובטחה לו טובת הנאה."

הגדרה זו של עד מדינה בסעיף 54א(א) ענינה לדרישת הסיוע הקבועה בסעיף זה.

הגדרה זו רחבה מההגדרה המסורתית, ר' לענין זה י. קדמי, על הראיות (2009), 487. אינני מוצא מקום להרחיב ביחס בין שתי ההגדרות, ולצורך העניין נתייחס להגדרה הרחבה יותר. נציין אך כי עד מדינה הינו "שותף לעבירה נשוא האישום, אשר בתמורה להסכמתו לשתף פעולה עם השלטונות ולהעיד כנגד השותפים האחרים - ניתנת לו "הבטחה", לפיה הוא לא יועמד לדין פלילי בקשר לחלקו בביצוע אותה עבירה". (י. קדמי, שם).

סעיף 54א(א) מרחיב את ההגדרה בכך שהתמורה אינה מצומצמת להבטחה שלא להעמיד לדין אלא יכולה להיות בגדר כל טובת הנאה, ואין מדובר רק בהבטחה, אלא ייתכן וטובת ההנאה כבר ניתנה בטרם הובא העד להעיד. (י. קדמי, שם).

"ציפיה" של נחקר להיות עד מדינה לא עושה אותו לכזה.

ר' ע"פ 7253/14 גור פינקלשטיין נ' מדינת ישראל (16.11.2015):

"מקובלת עלי קביעת בית משפט קמא כי תקוותו, או ציפייתו, של רמזי לא עשתה אותו לעד מדינה, ואף לא "לעד מדינה לשיטתו" ... זאת, מאחר שחוקריו הקפידו להבהיר לו כי אינם מעוניינים לכרות איתו הסכם עד מדינה, וכי בית המשפט הוא זה שיגזור את עונשו."

השאלה מי הוא אשר יוזם את המו"מ להסכם עד מדינה הינה שאלה מהותית, שכן כאשר מדובר ביוזמתו של נאשם, אין מניעה להשתמש בדברים שאמר, כנגדו במשפטו. בהמשך אפנה לאמור ביחס לכך בהלכת תורק, ותחילה אפנה לע"פ 5825/97 שלום נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(2) 933, 948:

"ביום ההקראה במשפטו בגין עבירות ההתפרצות שלח המערער פתק לתובע המשטרתי, ובו כתב שביכולתו לעזור לפענח את רצח המנוח ונקב בתאריך הרצח וביקש בתמורה לערוך עמו "הסכם עד מדינה". הוא חזר והעלה נושא זה מיוזמתו בהמשך חקירותיו. כלל הוא, כי מקום שבו הנחקר יוזם קיומו של משא ומתן לחתימה על "הסכם עד מדינה" - בהבדל ממקום שבו היוזמה באה מאת רשויות החקירה - אין מניעה להשתמש בדברים שאמר הנחקר נגדו, במשפטו (ע"פ 157/87 סביחי נ' מדינת ישראל [3]; בש"פ 48/1197 משה נ' מדינת ישראל [4], בעמ' 822; קדמי בספרו הנ"ל (כרך א) [28], בעמ' 78). ההנחה שבבסיס הכלל היא שחשוד היוזם את המשא ומתן אינו מוסר את המידע המפליל כתוצאה מהבטחה מצד רשויות החקירה, ויוזמתו מצביעה על כך כי הוא נטל על עצמו את הסיכון שהדברים ישמשו נגדו (ע"פ 175/80 סמילה נ' מדינת ישראל [5], בעמ' 25; ע"פ 6366/98 הנ"ל [2], פסקה 7). כלל זה איננו מוחלט, ויכול שתהיינה נסיבות שבהן אף שהנחקר הוא שנקט יוזמה, עדיין ייתכן שבהמשך הדרך נתנו לו הבטחות או נשלל רצונו החופשי. על-כל-פנים, בענייננו הדברים אכן נמסרו על-ידי המערער מרצון חופשי וטוב, ולפיכך ניתן ליישם את הכלל האמור על המקרה הנידון. גם מי שגורס כי יש להטיל חיסיון גורף על דברים שנאמרו במהלך משא ומתן לקראת הסכם עד מדינה, מסייג כלל זה כאשר הדברים נמסרו מרצונו החופשי של הנחקר (ת"פ (ת"א) 277/87 הנ"ל [27], בעמ' 166-167). בענייננו די בטענת המערער כי מלכתחילה התכוון הוא למסור לחוקרים מידע שקרי לטענתו על-מנת לקבוע כי ניתן להשתמש נגדו בדברים שנאמרו על-ידיו במסגרת השיחות שנערכו בקשר לבקשתו לשמש עד מדינה, קל וחומר שכך הוא, כאשר לא הובטח לו דבר במהלך החקירה, וכאשר נשמר רצונו הטוב והחופשי. אשר-על-כן סבורה אני כי בדין נתקבלו אמירותיו של המערער כראיות קבילות."

התייחסות לכך נמצאת גם בהנחיית היועמ"ש בדבר "עד מדינה" (הנחיה 4.2201 (50.031)), ואפנה לדברים האמורים שם, הגם שלא הם אשר קובעים את ההגדרה ואת הנדרש: "יש להבחין בין מצב בו הנחקר יוזם קיומו של מו"מ לחתימה על הסכם עד מדינה - שאז יש לראות ביוזמתו משום נטילת סיכון שהדברים ישמשו נגדו... כאשר הנחקר משקר או משתמש במסגרת המו"מ כתחבולה על מנת לזכות מן ההפקר בטובות הנאה או למטרות פסולות אחרות, אזי הדברים שנאמרו במסגרת משא ומתן זה אינן ראויים לחיסיון..."

ב"כ הנאשם מפנה להלכת ע"פ 1292/96 1309/06 יחיא תורק נ' מדינת ישראל (20.7.2009) ("הלכת תורק"), וטוען כי לאור הלכת תורק על בית המשפט לפסול את "התשאול" (הכוונה לחקירה ת/172) ולא להסיק הימנה כל מסקנה עובדתית.

יש לדחות טענה זו, וקבלת ת/172 כראיה קבילה, עומדת במלואה במבחנים שנקבעו בהלכת תורק.

בהלכת תורק דן בית המשפט בשאלת קבילות הודאות נאשם שניתנו במהלך מו"מ לכריתת הסכם עד מדינה, ובקבילות הודאות שניתנו לאחר שנחתם ההסכם, משהופר והוגש כתב אישום כנגד החשוד.

נפסק כי בשלב המו"מ, מבחן היוזמה עומד במרכז הבחינה אם הודאות קבילות, אם לאו. כאשר היוזמה הינה של החוקרים, הן אינן קבילות, וכאשר היוזמה הינה של הנחקר, אין מניעה לעשות בהן שימוש כנגדו.

אינני מוצא מקום להרחיב לסיטואציות נוספות אליהן התייחסות בהלכת תורק, הואיל והעובדות המתוארות שם אינן כבענייננו.

אציין אך כי נפסק כי הטעמים שבבסיסו של מבחן היוזמה, אשר ענינו לשלב המו"מ, אינם תקפים בשלב שלאחר חתימת ההסכם, ובשלב שלאחר החתימה היוזמה אינה מהווה עוד אינדיקציה ראייתית בלעדית לחופשיות הרצון של הנחקר.

זאת ועוד, נפסק כי גם כאשר קיים הסכם עד מדינה שנחתם, קיומו של ההסכם לכשעצמו אינו מהווה כשלעצמו פיתוי המביא בהכרח לשלילת הרצון החפשי המביא לפסילת ההודאה, אלא יש לבחון את מכלול הנסיבות האופפות את ההודעה.

להלן הדברים הבאים מהלכת תורק ביחס למפורט לעיל:

ביחס למבחן היוזמה, בעמ' 17, סעיף 29 לפסק הדין:

"... עמדתה של ההלכה הפסוקה הייתה, אפוא, כי מקום בו נבעה היוזמה לכריתתו של הסכם עד מדינה מן החוקרים, הייתה עוצמת הפיתוי שהונח לפתחו של העד-השותף כה גבוהה, עד שאין לומר כי הודאה שמסר ניתנה מתוך רצון חופשי. בכך, הופכת הודאתו לבלתי קבילה, הואיל והיא אינה עומדת בדרישת חופשיות הרצון הקבועה בסעיף 12 לפקודת הראיות."

ביחס למשמעות מבחן היוזמה וטעמיו, בעמ' 20-21, סעיף 33 לפסק הדין :

"מבחן היוזמה מבסס עצמו על שלושה טעמים עיקריים: ההגנה על חופשיות הרצון; שמירה על הגינות כלפי הנחקר ועל האוטונומיה של הרצון החופשי שלו; והאינטרס הציבורי לעודד הסכמי עד מדינה ולהבטיח את עבודתה התקינה והיעילה של המשטרה. טעמים אלה מבהירים גם את הרציונאל המונח בבסיס ההלכה לפיה מקום בו הייתה היוזמה לקבלת מעמד עד מדינה של הנחקר עצמו - תהא הודאתו קבילה כראיה נגדו. ההנחה היא, כי מקום בו יוזם הנחקר את ההצעה לקבלת מעמד של עד מדינה והחוקרים אך מגיבים להצעה זו, מתפוגג החשש שמא מסר את הודאתו שלא מתוך רצון חופשי. זאת, הואיל ובהעדר הבטחה או הצעה לקבלת מעמד של עד מדינה ובהעדר העלאתה של אפשרות כזו - אין מתקיימים פיתוי או השאה העשויים לפגוע בחופשיות הרצון. בדומה, גם שיקול ההגינות כלפי העד-השותף מאבד בנסיבות אלה מתוקפו, שהרי הודאתו אינה נמסרת על יסוד ציפיה כי ההודאות שמסר לא תשמשנה נגדו. ההנחה היא אפוא, כי חשוד הנוטל בידיו את מושכות

היזמה לניהולו של משא ומתן לקבלת מעמד של עד מדינה אינו מוסר מידע מפליל בעטיה של הבטחה שניתנה מצד רשויות החקירה, אלא עושה כן תוך נטילת סיכון מחושב כי הדברים שיאמר ישמשו נגדו..."

ביחס לכך שעצם קיומו של הסכם עד מדינה אינו שולל את חופשיות הרצון במסירת הודאה שניתנה, בעמ' 27 סעיף 47 לפסק הדין :

"סיכומם של דברים, להשקפתי, עצם קיומו של הסכם עד-מדינה אינו שולל, כשהוא לעצמו, את חופשיות הרצון במסירת הודאה שניתנה - בגדר המוסכם - לאחר חתימת ההסכם. חרף כך שעצם קיומו של הסכם כאמור מגלם פיתוי מסוים למסור הודאה, אין לומר כי מדובר בפיתוי שהדין רואה בו משום שלילה של הרצון החופשי. נמצאנו למדים, כי אחד הגורמים אשר הביאו לפסילתן של ההודאות שנמסרו בשלב שלפני החתימה על ההסכם - הפיתוי וההשאה הגלומים ביוזמת החוקרים - מאבד מכוחו בשלב שלאחר החתימה על ההסכם."

ביחס לבחינת שאלת הרצון החפשי במתן הודאות לאחר שנחתם הסכם עד מדינה, בעמ' 31, סעיף 56 לפסק הדין :

"כפי שכבר הובהר, קיומו של ההסכם - שעל בסיסו נמסרת ההודאה - אינו מהווה, כשלעצמו, פיתוי המביא בהכרח לשלילת הרצון החופשי במידה המביאה לפסילת ההודאה. מסירת הודאה על יסוד הסכם כאמור אף אינה מסבה פגיעה חמורה ומשמעותית באוטונומיה של הרצון החופשי של מוסר ההודאה. משכך, יש לבחון, האם בנפרד מהעובדה שההודאה נמסרה מכוחו של הסכם, ניתנה היא מרצון טוב וחופשי. לשם כך יש לבחון את מכלול הנסיבות האופפות את מסירת ההודאה ובכלל זה, אם התקיימו נסיבות אשר עלולות לכרסם בחופשיות הרצון או להסב פגיעה חמורה ומשמעותית באוטונומיה של הרצון החופשי של עד המדינה במסירת הודאותיו. במסגרת בחינה זו ראוי יהא לתת את הדעת - בגדרה של ההלכה הפסוקה והלכת יששכרוב בפרט - לשיקולים שיש להם פוטנציאל השפעה על הרצון החופשי של העד, וביניהם, נתוניו האישיים של עד המדינה; מצבו הגופני והנפשי; הבנתו את תנאי ההסכם עליו חתם ואת התוצאות האפשריות של הפרתו, לרבות הכללתו של סעיף הפרה והבנת משמעותותיו; הנסיבות שהוליכו לחתימה על ההסכם; האם הופעלו לחץ, איום או פיתוי עובר למסירת ההודאה (במנותק, כאמור, מעצם קיומו של ההסכם), או אמצעי חקירה אשר שללו את הרצון החופשי במסירת ההודאה; האם רשויות החקירה הודיעו לעד על זכויותיו, לרבות זכותו להיוועץ עם עורך דין והאם יוצג על ידי עורך דין במועד החתימה על ההסכם ובמועד מסירת ההודאה; והאם הופרו זכויותיו במידה אשר הסבה פגיעה חמורה ומשמעותית באוטונומיה של הרצון החופשי שלו. השיקולים הנכללים ברשימה זו - אשר אינה מהווה רשימה סגורה - יסייעו בידי בית המשפט לבחון את חופשיות הרצון של עד המדינה במסירת הודאתו. הליכה בתלם הלכת יששכרוב בקטגוריה בה עסקינן, במתווה אותו אני מציע לחברי, תשרת הן את הערך של גילוי האמת, הן את ההגנה על זכותו של הנאשם לכבוד

ולחירות."

מכל האמור, על פי הלכת תורק, כמו גם ההלכות הנזכרות במסגרתה וע"פ 5825/97 דלעיל - בשלב מו"מ לכריתת הסכם עד מדינה מבחן היוזמה הינו מבחן מכריע בשאלת קבילות הודאות שנמסרו ע"י חשוד, כראיה שיכולה לשמש כנגדו, כך שככל שהיוזמה הינה של החוקרים הרי שחזקה כי ההודאה לא נמסרה מתוך רצון חפשי והופכת לבלתי קבילה, ככל שהיוזמה לקבלת מעמד עד מדינה הינה של החשוד, הרי שהודאתו תהא קבילה, שכן מתפוגג החשש שמא מסר את הודאתו שלא מרצון חפשי. בע"פ 5825/97 נפסק כי גם כאשר היוזמה היא של החשוד, אין מדובר מוחלט, וייתכן שגם אם היוזמה היא של החשוד, הרי ש"עדיין ייתכן שבהמשך הדרך נתנו לו הבטחות או נשלל רצונו החפשי". הדברים הללו משמעותם כי גם כאשר היוזמה היא של הנאשם, עדיין יש לבחון קיומו של רצון חפשי. אוסיף כי גם כאשר מדובר ביוזמה של החוקר, מדובר בחזקה.

בענייננו לא נחתם הסכם, אולם לדברים שנפסקו בהלכת תורק ביחס למקרים בהם נחתם הסכם, ומשמעותו של ההסכם, יש משמעות, וזאת מקל וחומר, כפי שיפורט בהמשך. על פי הלכת תורק, גם לאחר שנחתם הסכם עד מדינה, אין משמעות הדבר כי הודאות שנמסרו על בסיסו של ההסכם, משמעותן כי ניתנו תוך פיתוי המביא למסקנה בדבר שלילת הרצון החופשי ופסילתן, אלא יש לבחון האם בנפרד מהעובדה שההודאה נמסרה מכוחו של הסכם, ניתנה היא מרצון טוב וחופשי, ויש לבחון את מכלול הנסיבות.

הנה כי כן, גם הודאה אשר ניתנת לאחר שנחתם הסכם עד מדינה, ומסיבה כלשהיא ההסכם מבוטל, והחשוד מועמד לדין, גם אז תיתכן האפשרות כי הודאה שמסר בהסתמך על ההסכם תשמש ראיה כנגדו, זאת ככל שבית המשפט יגיע למסקנה, לאחר בחינת מכלול הנסיבות, כי היא ניתנה מרצון טוב וחפשי.

להלן יבחנו הראיות ביחס לטענת הזוטא הנשענת על טענת קיומו של מו"מ להסכם עד מדינה.

האם מדובר היה במו"מ לקראת הסכם "עד מדינה" ?

9. ניתן לחלק את "סוגי" חקירות הנאשם לשניים - חקירות מודיעיניות, וחקירות משטרתיות. החלוקה הזו חיונית לבירור טענת הזוטא של הנאשם, שכן טענותיו מסתמכות על טשטוש נטען של הגבול בין השניים. אין מדובר בחלוקה מלאכותית אלא מהותית להבנת השתלשלות העניינים ובחינת המסגרת הנורמטיבית שיש ליישם וחלה על אמרות הנאשם, ובחינת המסגרת בה נאמרו אמרות אלו.

אין מדובר במקרה "רגיל" שבו חשוד באירוע פלילי נחקר במסגרת הליך משטרת רגיל לבירור חלקו, אלא מדובר באירוע בעל היבטים ביטחוניים הקשורים באמל"ח אשר נגנב, הן מעצם העובדה שמדובר באמל"ח אשר מסיבות מובנות יש לפעול להשבתו, והן בשל כך שהאמל"ח המסויים שנגנב כלל גם אמל"ח ייחודי, שלהשבתו היתה חשיבות בטחונית מיוחדת. בענין זה ר' דברי קצין מדור תחמושת (ת/27 עמ' 2), המפרט ביחס לטיל המטאדור, ודברי ע.ת.33, רכז המודיעין "שמה שעניין אותנו זה להחזיר את האמל"ח, מאחר והגענו לשובר שיויון" (פרו' עמ' 124 שו' 5-4).

מדובר בגניבת אמל"ח מסויים בעל חשיבות ביטחונית ועל כן בשלב הראשוני, וכדי לצמצם את האיום הממשי שנוצר עם גניבת אמל"ח כה חשוב, הנאשם נחקר במה שהוגדר כחקירה מודיעינית, אשר מטרתה הייתה לברר את מצב האמל"ח והאם ניתן להחזירו ולהפיג את החשש להעברתו לגורמים עוינים.

חקירות המודיעין נערכו באופן חשאי, ועליהן נכתב זכ"ד (ת/167) ממנו עולה כי לנאשם בוצעו 3 חקירות ע"י אנשי מודיעין בתאריכים 18.7.16, 19.7.16, 24.7.16. החקירות בוצעו ע"י אנשי מודיעין בלבד, ע"י עדי התביעה 33, 34, 35. החקירה שבמחלוקת היא מיום 2.8.16, אשר נערכה ע"י חוקרי משטרה והיותה חלק מחקירה משטרתית רגילה. חקירה זו שבמחלוקת בוצעה כשבוע לאחר החקירה המודיעינית האחרונה, אינה מהווה חלק משלב החקירות המודיעיניות, וגם לא השתתף בה איש מודיעין.

עדויות אנשי המודיעין של ימ"ר נגב

10. אפנה לאמור לעיל ביחס לעדויות עדי תביעה 33, 34, 35, ואוסיף את הדברים הבאים בתמצית, וללא פירוט לאור כך שעדותם נשמעה בדיון שהיה בדלתיים סגורות.

ניתן לומר כי אין מדובר ב"חקירות" אלא מפגשים. יודגש כי המאשימה אינה מבקשת להסתמך על הנאמר באותם מפגשים.

עדויות אנשי המודיעין בפני היו עדויות אמינות. גרסאותיהם משתלבות זו בזו, ובהגיון הדברים, ואני נותן אמון בעדויותיהם.

עדויותיהם שוללות טענות של הנאשם ל"הבטחות", ושוללות את מהלך הדברים שמנסה הנאשם להציג.

החוקרים אנשי המודיעין הדגישו והסבירו את מטרת מפגשיהם עם הנאשם, את ההבדל בין המו"מ שהתנהל עימו לבין מו"מ לעד מדינה, את ההבדל בין חקירתם לחקירה ע"י חוקרים משטרתיים מהימ"ר אשר חקרו את הנאשם, ועמדו על הגדרת "עד מדינה" ומדוע לגישתם ההגדרה אינה חלה במקרה זה.

הודגש על ידם כי הכוונה היתה להביא להשבת האמל"ח, וכי זה הדבר היחיד אשר עניינם, והיה הסיבה למפגשים. הודגש כי עניינם לא היה בהליך עצמו או בחקירה.

אושר כי היוזמה היתה יוזמתם שלהם, במהלך פגישותיהם עם הנאשם, אולם זה היה מו"מ על החזרת האמל"ח, הגם שלצידו יכולה היה להיות הקלה בענישה, אם היה מתקבל אישור מהגורמים המתאימים.

הודגש כי רק החזרת האמל"ח עמדה לנגד עיניהם ולא התיק עצמו, לא ביחס לנאשם ולא ביחס לאחרים.

נאמר מפורשות כי לא הובטח מאומה, ולא היה אישור פרקליטות להבטיח מאומה.

שוב ושוב הודגש על ידם כי בהבדל ממו"מ לענין הסכם עד מדינה, לא דובר על הפללת אחרים, אלא רק על החזרת האמל"ח, וייתכן שהתמורה תהיה בענישה מסויימת, אולם אין כל התייחסות לעדות, לא דובר על הפללת אחרים, ולא דובר על העדה כנגד אחרים.

הובהר והודגש כי להבדיל מהסכם עד מדינה, אין התייחסות לאחרים.

נאמר כי מדובר ב"הסכם מודיעין", והודגש כי הסיבה לכל התהליך היתה כי מדובר באמל"ח אסטרטגי.

צוין כי הנאשם הוא זה אשר דיבר על הקלה בעונשים לו ולבנו, והוא זה שהעלה הצעות לעונשים מסויימים, בתמורה

לסיוע בהשבת האמל"ח.

לבסוף, לא צלח כל מו"מ ביחס להשבת האמל"ח, ובמפגש האחרון ביום 24.7.16 נאמר מפורשות כי אין כל עיסקה, אין כל הבטחה, וכי לא דובר כלל על התיק עצמו.

מסקנתי מעדויותיהם האמינות של אנשי המודיעין כמו גם מת/167 הינה כי לא היה כל מו"מ להבאת הנאשם להיות עד מדינה, כלל לא דובר על התיק עצמו, על הביצוע, או על האחראים, האשמים, השותפים, לא דובר על הפללה, לא דובר על העדת הנאשם כנגד אדם כלשהוא, וכל שדובר היה על אפשרות החזרת האמל"ח כנגד הקלה בעונשים, ולבסוף הדבר הסתיים בכישלון, ללא כל הסדר, ויתרה מכך, ברור היה לנאשם כי ניסיון זה, ומו"מ זה, הסתיים, וזאת ב- 24.7.16.

גם מעדותו של הנאשם עצמו עולה כי המו"מ בינו לבין חוקרי המודיעין נסב על החזרת האמל"ח, והנאשם ניסה כנגד החזרת האמל"ח לקבל הקלה בעונש שלו ושל בנו.

כך בעדותו:

"ש. על מה דיברתם?

ת. על מו"מ על כביכול על הפרשה עצמה.

ש. מה זאת אומרת תפרט יותר מה דיברתם?

ת. במידה ואני אצליח להחזיר את הדברים מה אני מקבל, ומה הבן מקבל, ואיך נעשה את זה ובאיזה דרך אמרו לי תחליף את העו"ד שלך הוא לא צריך לדעת את זה, אנחנו נביא עו"ד שיעשה את כל העסקה הזו. כל הדברים מסביב לכל הפרשה, נניח יוחזר באיזה דרך..." (פרו' מיום 30.4.17 עמ' 304 שו' 9-13).

הנאשם מאשר כי צריכה היתה זו להיות עיסקה חסויה, הגם שהוסיף שעורך הדין ידע ממנה, וניכר מדבריו שלו כי הבין היטב שהמו"מ המתנהל עם אנשי המודיעין הינו סביב החזרת האמל"ח ובסטאטוס של עסקה מודיעינית, כך בחקירתו הנגדית:

"ש. אני שואלת אותך עוד פעם, על מה דובר בינך לבין אנשי המודיעין, האם נכון שדובר שם על עסקה מודיעינית, זאת אומרת אתה תסייע בהשבת האמל"ח ואף אחד לא ידע על כך חוץ מאנשי המודיעין, זה נכון או לא נכון?

ת. חלקו נכון. חוץ מאנשי המודיעין, עוד עו"ד ועוד פרקליט, מביאים עו"ד וגם הוא ידע מזה. עו"ד שלי יוצא מהתמונה והם יתנו לי בתמורה שאני אפס. זה הבקשה שלהם הייתה ובהמשך דיברנו על זה.

ש. האם נכון שהכוונה הייתה לעסקה מודיעינית, זאת אומרת שמי שידע מזה זה רק אנשי המודיעין ועו"ד שיהיה לך והפרקליטות?

עמוד 18

ת. כן, זה היה בהתחלה ככה. אני לא יודע איך מכנים את זה אם זה הסגרה מודעינית אני שומע את זה עכשיו.

ש. האם נכון שמה שהציעו לך זה שאתה תסייע להביא את האמל"ח ובתמורה לא יהיה לך עונש, ואף אחד לא ידע מזה חוץ מהמודיעין, הפרקליטות והעו"ד שלך?

ת. זה נכון. אבל לא עו"ד, המייצג."

(פר' 8.5.2017 עמ' 339 שו' 24 - 340 שו' 5)

מעדויות אנשי המודיעין ומעדויות של הנאשם עצמו עולה כי הצדדים, לרבות הנאשם, מבדילים היטב בין סוגי החקירות וסוגי הסמכויות, וניכר כי הנאשם היה היוזם והמוביל של צורת החקירה ואמרות רבות בדבר "סיוע" מטעמו בדבר השבת האמל"ח וקבלת "טובה" מטעמם, קשורות להחזרת האמל"ח ותו לא. הנאשם לא התבקש להודות, להפיל או להעיד.

המסקנה הברורה מהאמור לעיל, לרבות מדברי הנאשם עצמו, הינה כי בשלב החקירות המודיעיניות של הנאשם לא התקיים כל מו"מ להסכם עד מדינה, גם הנאשם לא סבר כך, דובר אך ורק על השבת האמל"ח, לא הובטח מאומה, לא התגבש כל הסכם, הנאשם עצמו גם לא כפר באפשרותו להשיב את האמל"ח, אלא ניהל מו"מ לכך.

אני מוצא את עדויות חוקרי המודיעין כמהימנות ואת טענותיהם בדבר ניהול חקירה נטולת דרישת הפללה או דרישה להעדה, או כלל בקשר לחקירת הפרשה או השותפים, כאמינות ונכונות.

האמור עומד בסתירה גמורה לטענות ההגנה בדבר מו"מ להיות הנאשם עד מדינה. טענות אלו נעדרות בסיס עובדתי ויש לדחותן.

ייתכן כבר עתה כי די באמור לעיל כדי להביא לדחיית הטענה להיעדר קבילות ת/172, טענה אשר נסמכת על קשר נטען בין החקירה ע"י אנשי המודיעין לבין החקירה ע"י אנשי החקירות במשטרה ביום 2.8.16.

הטענה להיעדר קבילות ת/172 נשענת על הטענה כי במסגרת השיח עם אנשי המודיעין היה מו"מ לעד מדינה. משטענה זו נשללת, הרי שנשמט הבסיס לטענה כי לאור הקשר של החקירה ת/172 למהלך עם אנשי המודיעין, החקירה אינה קבילה.

גם אם ניתן היה לומר שיש קשר, ואינני מוצא ממש בטענה זו, הרי שהקשר איננו למו"מ להסכם עד מדינה.

למעלה מן הצורך אתייחס להלן, בשאלת הקבילות, לחקירה אשר מצולמת במסגרת ת/172, וייתכן כבר עתה, כי היא אך מחזקת את המסקנות דלעיל, אין היא המשך של השיח עם אנשי המודיעין, היא חלק משלב אחר ונפרד אשר לנאשם ברור שהוא נפרד, אין במסגרתה כל מו"מ להיות הנאשם עד מדינה, ומעל הכל, הנאשם הוא היוזם והוא המוביל כל העת לנסיגות למו"מ, כאשר הלכה למעשה מו"מ כזה אינו מתקיים בפועל.

חקירת הנאשם במשטרה ביום 2.8.16, בחלקה השני - ת/172

11. על מהלך החקירה השנויה במחלוקת בין הצדדים (החקירה מיום 2.8.2016 בחלקה השני- ת/172) העיד ע.ת. 13, החוקר אייל זיטון, והעידה ע.ת.24, אשר היתה ממונה על החקירה כולה, ובשלב מסויים נכנסה לחדר החקירות במהלך חקירה זו.

להשלמת התמונה יש להוסיף כי למעט ת/172, הוגשו כלל הודעותיו של הנאשם במשטרה בהסכמה, ואין מחלוקת על קבילותן. לא ארחיב ביחס אליהן, ואין הן כוללות הודאות, אלא בעיקר הכחשות גורפות מצידו, אמירות כי אינו זוכר, ואמירות על שאדי כי הוא שקרן.

בכל החקירות הוא מוזהר, ומוסברת לו זכותו להיוועץ בעו"ד, עולה כי הוא מיוצג וקיבל ייעוץ, ואף קרה שהופסקה החקירה לבקשתו כדי שהוא ידבר עם בא כוחו.

עוד יש לציין כי בחלק מהחקירות נשאל לגבי שני תאריכים התאריך 16.4.16, כך לדוגמא ת/159 ש' 149, 193, וש' 228, 240, 294 ועוד.

באופן נקודתי מתייחסות תשובות מסויימות בהודעותיו (שאין מחלוקת על קבילותן) לפרטים מסויימים הקשורים לפרשה - הנאשם מאשר כי שני כלי הרכב, פולקוואגן ג'טה, ו - BMW שייכים למשפחתו. (ת/156 ש' 122-120). הנאשם מכחיש כי פגש את שאדי בשיר, אומר כי שוחח איתו בטלפון פעם אחת מספר חודשים קודם לכן לאחר שבנו לא ענה לשאדי וזה התקשר לנאשם (ת/156 ש' 129-123).

הוגשו ההודעות, דיסקים ותמלילים - ת/153 עד ת/166.

ת/163 הינה חקירת הנאשם הראשונה ביום 2.8.16. החקירה אשר לאחר סיומה, והפסקה של מספר דקות, החלה החקירה השנויה במחלוקת - ת/172.

ע.ת.13 גבה את הודעת הנאשם ת/163 שהיתה הראשונה מהשתיים ביום 2.8.16.

במסגרת חקירה זו, שהחלה בשעה 12:05, הנאשם מוזהר כדין, נמסר לו כי נעשו נסיונות להתקשר לעוה"ד שלו וגם לאחיו של הנאשם שהינו עו"ד, ללא מענה והנאשם אומר ביחס לחקירה "תתחיל".

במסגרת ת/163 הנאשם ממשיך בכפירתו, ואומר כי את שאדי הוא מכיר רק בשם ונשאל אם הוא ושאדי ראו אחד את השני ומשיב "הוא לא מכיר" (ת/163 ש' 32). הנאשם נשאל שוב בענין שאדי האם ייתכן שהם נפגשו בבית של מי מהם ומשיב - "אני לא יודע, אולי הוא ראה אותי כשהוא בא לקחת את הבן שלי. ואני לא יודע מזה כלום". (ת/163 ש' 34).

ע.ת.13, החוקר אשר חקר את הנאשם במסגרת ת/163 ובמסגרת ת/172 ערך שני מזכרים - ת/212 ות/213 ביחס לחקירות אלו.

ת/212 מתאר את הדברים שעלו במסגרת החקירה ת/172. לא ארחיב ביחס לכך כי הדברים בהקלטה של ת/172, אליהם תהיה התייחסות.

במסגרת המזכר ת/213 מסביר ע.ת.13 את התהליך בחקירה כך הנאשם נחקר לאחר שהוזהר כחוק והמשיך להכחיש

"מיד (מקסימום 5 דקות) לאחר מכן יצאתי והחלפתי דיסק על מנת לחקור אותו על תיק אלמ"ב שבו הוא גם חשוד. מוחמד מיד החל לספר על הקשר שלו ושל בנו עדי וכן של החשוד שאדי בשיר בגין התפרצות וגניבת אמל"ח מהבונקר של בסיס שדה תימן... כמו כן מוחמד אמר בתחילת דבריו שהוא יודע שזה לא חקירה, והוסיף שאני יכול לרשום על כך מזכר. - לציין כי החשוד מוחמד נחקר על ידי מספר פעמים וכן הוא יודע היטב שאני חוקר במשטרה. - בסופו של יום, החשוד מוחמד כלל לא נחקר על האלמ"ב מכיוון שהוא החל מדבר על אירוע התפרצות וגניבת האמל"ח מבסיס שדה תימן. - במהלך אותו תשאול מוחמד התוודה בפניי ואף מסר פרטים מוכמנים כגון מה הועמס לו ברכב "ארגזי ברזל, עץ". - בחלק מהתשאול נכחה גם רמ"חית תשאול מזל אסטרן ולעיתים היא היתה בחדר החקירה לבד עם מוחמד..."

בעדותו בבית המשפט חוזר ע.ת.13 על השתלשלות העניינים כאמור במזכרו זה, על כי לאחר תום החקירה במסגרת ת/163, הוא קיבל הנחיה לפיה עליו לערוך את חקירת האלמ"ב בנפרד, בשלב זה הוא יצא להחליף דיסק הקלטה, והוא חזר לחקירה במטרה לעבור לתיק האלמ"ב.

כעולה מת/172 מיד פונה הנאשם לחוקר ע.ת.13, אשר דקות ספורות קודם לכן חקרו בענין פרשת האמל"ח, והנאשם עצמו בפנייתו לחוקר מבקש להמשיך לשוחח על תיק האמל"ח, ואומר לו "וואלה אני מנסה להגיד לך... משהו בקשר לחקירה, אולי תכתוב מזכר אולי לא תכתוב ואחר כך תוסיף אותו משתתף בחקירה..." (ת/172ב' עמ' 2 שו' 24-25).

יצוין כי בשאלותיה לע.ת.13 בחקירתו בבית המשפט, מפנה ב"כ המאשימה לת/161, והעד משיב בהתייחס לת/161. ואולם ת/163 הוא אשר הוצג לעד, והוא המסמך שהינו העדות שנגבתה ב - 2.8.16 לפני ת/172. אין מחלוקת כי ת/163 הוא ההודעה הראשונה מיום 2.8.16.

בעדותו בבית המשפט מעיד החוקר ע.ת.13:

"ש. ביום 2.8.16 תספר מה קרה מבחינה חקירתית של הדברים שהתרחשו?"

ת. לנאשם חוץ מהתיק הזה היה תיק נוסף של אלמ"ב שהיה צריך להיחקר בו באותו היום. ... לקראת סיום החקירה נכנסה רמ"ח תשאול מזל אסריחן ציינה שאת החקירה על אלמ"ב לעשות בנפרד. סיימתי את החקירה הנוכחית, ויצאתי להחליף דיסק" (פרו' מיום 18.4.17 עמ' 61 שו' 18-22).

"ש. מה קורה כשאתה חוזר לחקור מה השיח ביניכם?"

ת. כשאני נכנס לחדר חזרה, ההקלטה עובדת כהקלטה חדשה, שאמורה היתה להיות ההקלטה של החקירה בתיק האלמ"ב אבל היא המשיכה ופעלה במסגרת הדברים שקרו ואני מתחיל לתאר עכשיו. כשנכנסתי הנאשם פונה אלי, ומראה לי על גבי העדות כמה בעיות שמפריעות לו

כפי שציינתי אחת מהן מסדר זיהוי תמונות שלו שהייתי אמור לעשות לחשוד נוסף בשם שאדי בשיר". (פרו' מיום 18.4.17 עמ' 62 שו' 24-29).

ש. תספר מה הטריד את הנאשם, אמרת שהטרידו אותו כמה שאלות, מספר נקודות בחקירה שלך ת/161, בחלק המוקלד שמסרת לו לפני שיצאת להחליף את הדיסק, ומה הטריד אותו, נקודה אחת זה עניין של מסדר זיהוי תפרט על זה?

ת. שאלתי את הנאשם אם אני אציג את התמונה שלך למ"פ החשוד האחר ששמו שאדי בשיר, האם הוא יזהה אותך? בעדות המוקלדת ת/161 הוא אמר לי שלא. כשחזרתי לחדר החקירה לאחר שהחלפתי את הדיסק, התמקד בשאלה הזו, והוא אמר לי אני לא זוכר בדיוק את המלים המדויקות, יש את זה בתמליל, לא בטוח, יזהה או לא יזהה, יכול להיות שהוא יזהה, הבנתי שיש לו בעיה עם התשובה הזו, ז"א ששאדי בשיר כן מכיר את הנאשם, לא כפי שהנאשם טען בחקירה שהוא לא יזהה אותו כי הוא לא מכיר אותו.

....

ש. אני מציגה לך את ההודעה ת/161, תסתכל איפה התיקון שערכת באיזה שורה ערכת תיקון בכתב יד?

ת. בעמ' 2 שו' 23 לת/161 ביקש הנאשם שאני אתקן את המילה "כשהאת" חסרות אותיות ר' ו-י, כך שצריכה להיות המילה "כשראית" ולהוסיף מילה מיד לאחר כן ברצף "והורדת".

ש. באיזה עניין זה היה הדיבור על התיקון?

ת. אני ביקשתי מהנאשם באותה שאלה, באותה חקירה שמיד לאחר החקירה נצא למתחם בית קמה, ושהנאשם יראה לנו היכן הוא ראה והוריד את הבן שלו, בבית קמה, איפה הוריד אותו באיזה מקום במתחם בית קמה הוא הוריד אותו. זאת הבקשה שהנאשם ביקש שאני אתקן ואוסיף אותה. אז תיקנתי בכתב יד על פי בקשתו".

(פרו' מיום 18.4.17 עמ' 63 שו' 3-11, שו' 18-26).

אכן, על גבי ת/163 מחזה תיקון בכתב יד כאמור.

הנאשם מודע היטב לכך שבשלב זה מדובר בחקירה משטרתית, וכי הדברים אשר נאמרו במסגרת החקירה המודיעינית, לרבות ביחס למשא-ומתן להשבת האמל"ח, כבר אינם רלוונטיים לשלב זה של החקירה. הנאשם עצמו מספר כי החלו דין ודברים בחקירה קודמת, ש"הם" שאלו אותו על האמל"ח, והוא פרט כי מדובר בבחורים בשמות משה וגיא מהמודיעין (ת/172ב' עמ' 20 שו' 17-24) בהמשך החוקרת מזל איסטרחאן (ע.ת. 24) אשר מצטרפת לחקירה מבהירה לנאשם כי מה שהיה "איתם", קרי אנשי המודיעין, כבר לא רלוונטי להליך החקירה הנוכחי (ת/172ב' עמ' 34 שו' 1-19).

ע.ת. 24 מעידה כי הוצגה והציגה עצמה כראש מחלקת התשאול, הוסבר לנאשם, והיא מניחה שהוא הבין שהם אנשי

חקירות, והאחרים מודיעין ויש הבדל (פרו' עמ' 190 שו' 15-16 ו - 23-24).

הדבר עולב בבירור מ - ת/172, במסגרתו הנאשם מבקש שהיא תשאל את אנשי המודיעין על הצעתם, דהיינו הוא יודע שאין הוא בפני אנשי המודיעין, והוא בחקירה משטרתית לכל דבר ועניין.

ע.ת.24 מתארת את שאירע בחקירה ת/172 על כי "בגדול הוא הציע להמשיך מגעים שלטענתו התחילו איתו אנשי המודיעין שלנו, ולנסות לקדם את אותם מגעים שיובילו בסופו של ענין להסגרת האמל"ח בתמורה להמתקת עונשו" (פרו' עמ' 190 שו' 6-7). תאור זה הינו מדוייק - הן ביחס לכך שהיתה זו יוזמה של הנאשם במסגרת ת/172, והן ביחס לתוכן היוזמה, הקלה כנגד הסגרת האמל"ח. לא עדות במסגרת עד מדינה כנגד שותפים.

מהאמור עולה כי אין מדובר בהמשך כלשהוא לאותו משא ומתן אשר היה בחדרי החקירה המודיעינית, "חקירה" אשר כאמור לא התייחסה ל"עד מדינה".

הטענה בדבר מצג השווא של הליך מתמשך ואחיד העולה כדי מקשה אחת - חסרת בסיס. הנאשם ידע היטב שהוא במסגרת אחרת, והוא ניסה להציע המשך של מגעים שכאלו, דבר אשר היה ברור לו שאינו בבחינת המשך, אלא שכאן הוא נמצא בחקירה.

זאת ועוד, הנאשם לא רק שידע היטב שמדובר כעת בחקירה משטרתית, אלא ביקש כי ע.ת.24 תבדוק עם אנשי המודיעין דבר הצעות שהוא טוען שהציעו לו. מכאן עולה כי הנאשם ידע היטב כי נמצא הוא בשלב אחר לחלוטין ובמקום אחר לחלוטין, מבחינת השלב החקירתי.

יצוין כי ב"כ הנאשם טוען בסעיף 174 לסיכומיו כי ע.ת.13 מאשר כי התשאול שנערך ביום 2.8.16 היה המשך המו"מ שהתחיל לפני כן בקומה 2 אצל שוטרי המודיעין, ומפנה לעמ' 262, אולם אין אישור נטען שכזה של ע.ת.13.

האם בשלבי החקירה המשטרתית התקיים מו"מ להסכם עד מדינה?

12. ע.ת.24, הגב' מזל אשר ניהלה את החקירה העיקרית, נשאלה ביחס לדברים שהועלו במסגרת טענת הזוטא, ועל המו"מ עם הנאשם, והשיבה:

"ש. מה ההבדל בין מו"מ לכריתת הסכם עד מדינה, לבין המו"מ הזה?

ת. הבדל רב. ראשית עד מדינה אמור להעיד ולהפליל אחרים, וכאן לא דובר על זה, ושנית, מגעים לקראת עד מדינה נעשה במסגרת בו המדינה מתחייבת לא לעשות שום שימוש בדברים שלו, והתמורות הן באותה מסגרת. כאן היתה הצעה מצידו של הנאשם, לבוא ולהסגיר אמל"ח, ולהתדיין על העונש".

(פרו' מיום 23.4.17 עמ' 192 שו' 22-28).

ע.ת.24 העידה כי להבנתה המו"מ היה בעיקרו כנגד השבת האמל"ח, ואין המדובר במו"מ לקראת מתן עדות כעד מדינה, כאמור:

ש. אני חוזרת לשיחה שלך או של החשוד עם עו"ד ההגנה טוענת שבאותה שיחה את הצעת עונש של 5 שנים?

ת. יכול להיות.

ש. תסבירי לי באיזה אופן זה בוצע?

ת. השיחה הזו לא תועדה מכיוון שמדובר בעו"ד, ועל תוכנה אח"כ דיברתי עם הנאשם בחדר, ממה שאני זוכרת ביקשתי מהעו"ד שיגיע לפרקליט המחוז על מנת לנהל איזה סוג של מו"מ כי היה חשוב לנו להחזיר את האמל"ח לידי המדינה, מהסיבות שהן ברורות, שוחחתי גם עם פרקליט המחוז כדי לנסות ולהביא לענישה מתאימה ומקובלת עליו, והסגרת אמל"ח שהאינטרס הציבורי ברור. בגדול עד כמה שאני זוכרת, אמרתי ששנה לא על הפרק, ואפשר לדבר על 5 או 7 שנים מתחם ענישה שנראה סביר עם הסגרת האמל"ח, התשובה של עו"ד של הנאשם היתה חד משמעית לא, אין על מה לדבר. בזה הסתיימה השיחה. חזרתי לנאשם אני חושבת ועדכנתי אותו שאם הוא רוצה שידבר עם עו"ד.

ש. אמרת שהיה בתחילת התשאול מו"מ מה היה הנושא של המו"מ מה הבנת איזו סוג עסקה עומדת על הפרק?

ת. ממה שהבנתי זה שהנאשם מוכן להסגיר את האמל"ח לידי המדינה, ובתמורה לזה מבחינתו שנת מאסר. ..

ש. טוענת ההגנה במסגרת טענות הזוטא, שהמו"מ היה מו"מ להיות עד מדינה, האם עלה כזה נושא, מה יש לך לומר על העניין הזה?

ת. לא, לא דובר על עניין של עד מדינה. לאורך כל השיחה הנאשם אף הוביל וטען כל הזמן שהוא אמור לשבת רק שנה, כי זה מה שהובטח לו ובתמורה ייתן את האמל"ח, עד מדינה זה משהו אחר".

(פרו' מיום 23.4.17 עמ' 192 שו' 1-21).

התייחסותה זו של ע.ת.24 היתה הן לאשר הבינה שהיה במסגרת חקירות המודיעין בהן לא השתתפה, והן ביחס לבקשותיו של הנאשם במסגרת ת/172 לנהל מו"מ שוב, בענין זה, של השבת האמל"ח.

ב"כ הנאשם טען כי במסגרת החקירה המשטרתית התבקש הנאשם "להפליל" את שאדי, אולם יש לבחון את הדברים בהקשרם, ולא כך עולה מהחקירה ת/172.

הנאשם מנסה להפריך את הטענות שהועלו נגדו, ולטעון לחפותו על ידי הטלת אשמה על אחרים, לרבות שאדי, ובכך למזער את חלקו שלו בפרשה, ומדי פעם החוקר אומר לו שיאמר את דבריו, שיאמר את גרסתו, שהיא למעשה גרסת ההגנה של הנאשם.

ש. ... אתה יכול לעיין בעמ' 2 ו- 3 ולהסביר לנו מה קורה בחקירה אני אחלק את זה כחלק הראשון של החקירה עד שנכנסת מזל סריחאן, שהיא נכנסת בעמ' 17 בשו' 9 ?

ת. אני מבין מהנאשם שהוא מנסה לפתח איתי שיחה, ותוך כדי השיחה הוא אומר שיש לו מה לספר לנו ומה לתת לנו, והוא מנסה להוציא את עצמו ואת הבן שלו כמה שפחות. מהאירוע מהתוצאה מהעונש, מהחלק שלו, הוא מנסה למזער את החלק שלו ושל הבן שלו, הוא מעצים את החלק של המ"פ שאדי בשיר. במהלך כל התשאול והוא מכיר אותי לא מחקירה ראשונה שנייה, הוא יודע שאני חוקר ולא קצין חקירות, לא קשור למודיעין ולא יכול להבטיח הבטחות, ואני מציין שאני חוקר, וכל הזמן ציינתי את זה, ואין לי סמכות להבטיח הבטחות, ושומעים את זה בבירור ורואים את זה שחור על גבי לבן, במהלך התשאול הוא אומר לי שהוא יכול לתת לנו יותר ממה שאנו יודעים מבחינת אמל"ח. אם אני ידוע על 82 רימונים אז הוא יכול לתת לי יותר מזה. הוא אמר לי גם במהלך התשאול שהוא שלוש פעמים נתן כסף לשאדי בשיר עבור עסקאות אמל"ח".

(פרו' מיום 18.4.17 עמ' 64 שו' 24-32, עמ' 65 שו' 1-4).

השיח אודות דברים שאולי יאמר הנאשם כנגד שאדי, אינו עולה לשיח המבקש או מציע לנאשם להיות עד מדינה. מדובר אך ורק בהתייחסות לטענות ההגנה של הנאשם, שמכנה את שאדי שקרן, ובאפשרות של הנאשם להגן על עצמו, ולהפריך את הטענות שהועלו נגדו ע"י שאדי עצמו. הנאשם טוען לחפותו והגנתו בכך שהוא מנסה לפגוע באמינות של שאדי ולטעון כנגד אמיתות הדברים שטען כנגדו, ומכנהו שקרן.

באף שלב לא נאמר ולא התבקש ולא הוצע לנאשם להעיד כנגד שאדי.

ב"כ הנאשם מפנה לדברי החוקר ע.ת.13 בחקירתו הראשית:

ש. אתה ביקשת מהנאשם להפליל את המ"פ "לפתוח על המ"פ"?

ת. כן.

ש. באיזה מסגרת ביקשת את זה ממנו ?

ת. במסגרת החקירה אפשר לשמוע את זה, איך ביקשתי ממנו".

(פרו' עמ' 70 שו' 28-31).

ואולם הקשר הדברים הינו בקשה מהנאשם לומר את גירסתו וטענותיו כנגד דברי שאדי שהנאשם מכנה אותם שקרים.

ב"כ הנאשם מפנה עוד לדברי ע.ת.13 כי הציע לנאשם למסור עדות כנגד שאדי ובנו עד. (פרו' עמ' 267 שו' 19-25) ומפנה לכך שע.ת.13 מאשר רצה שהנאשם יאמר על מקום אחד לפחות שהוא מסר כסף לשאדי (פרו' עמ' 267 שו' 19-25)

29-32), ובענין הכסף שקיבל באשיר בעמ' 268.

יש לדחות את הטענות המנסות לייחס זאת למו"מ להיות הנאשם עד מדינה. הדברים מוצאים מהקשרם. הקשרם של הדברים כפי שעולה מ - ת/172 הוא ביחס לטענתו של הנאשם כי שאדי משקר.

הנאשם מתבקש, אם כך טענתו, להעיד על כך בעדות מפורטת.

הנאשם אומר ששאדי קיבל כספים, בכך יש הודאה של הנאשם מחד, ומנגד יש סתירה לגרסת שאדי שטוען שלא קיבל כספים. בפניית חוקר לחשוד כי יפרט את גרסתו, שהיא בהתייחס לגרסת חשוד זה, ובהתייחס לגרסת חשוד אחר, סותרת, אין כל פסול, וגם אין כל קשר למעמד של עד מדינה.

מתבקש מהחשוד, הנאשם, כי יתן גרסתו, ולא יסתפק באמירות כלליות על שאדי.

לא הוצע דבר, ואין בין זה לבין מו"מ להיות הנאשם עד מדינה, מאומה.

מכל האמור עולה כי לא ניתן לומר על הדברים אשר הוחלפו במסגרת ת/172 כי הם במסגרת מו"מ כלשהו להיות הנאשם עד מדינה.

ניכר כי לא התגבשו התנאים להתקיימות מו"מ לקראת עד מדינה במסגרת החקירה ת/172.

זאת ועוד, עיון בצילום החקירה ת/172, מעלה כי הנאשם הוא היוזם, הוא הפעיל, הוא המנסה שוב ושוב לבדוק אפשרויות הקשורות בהחזרת האמל"ח כנגד הקלה לו ולבנו.

גם אם תאמר כי הדברים הללו הינם מו"מ כנטען, לעד מדינה, ויודגש כי אין בטענה זו ממש, הרי שגם אז מדובר ביוזמה שהיא של הנאשם.

בנוסף לכל האמור לעיל בדבר היות היוזמה בת/172 יוזמתו של הנאשם עצמו, יש להפנות לכך שגם ב"כ הנאשם ניסה ליוזם מו"מ ביחס להשבת האמל"ח. יוזמה זו, מעידה על כי הנאשם היה מעוניין במו"מ וכי הוא יוזם חא רק בעצמו אלא גם באמצעות בא כוחו, ועוד כי היוזמה קשורה להשבת האמל"ח ולכך בלבד.

העד ליאור שחם מימ"ר נגב, ע.ת. 36, העד העיד כי בתאריך 25.7.2016, עת שימש כטוען מעצרים של ימ"ר נגב, פנה אליו ב"כ הנאשם לאחר דיון בעניינו של הנאשם, וביקש לשוחח עמו. לדברי העד, ב"כ הנאשם אמר לו כי מדובר בשיחה פתוחה, והמטרה של כולם זה השבת האמל"ח, ושהוא מכיר אדם שיודע איפה שמו את האמל"ח והוא יכול להחזיר את האמל"ח (פר' 19.3.2017 עמ' 184 שו' 27 - עמ' 185 שו' 10). העד השיב כי היא הניח שהסניגור מדבר על הנאשם, והסניגור ביקש איזשהי חסינות בתמורה לעדות שלו, וכי העד מסר כי אין לו סמכות להסכים לדבר כזה אבל הוא כן יכול להעביר את העניין לגורמים שמעליו, והוא פנה לרב סמל אילוז שמסר לד כי העניין יטופל וכי הוא (העד) יפסיק להתעסק עם זה (עמ' 185 שו' 20-12) ובעקבות השיחה הוא כתב זכ"ד שהוגש וסומן ת/168.

מעיון בזכ"ד (ת/168) שנערך ע"י העד ביחס לאמור לעיל עולה כי ביום 25.7.16 סמוך לשעה 11:30 עת העד נכנס למזנון בית המשפט פנה אליו עו"ד מסאלחה, סניגורו של הנאשם, וביקש לשוחח עמו ביחידות "אוף דה רקורד" וכי ביכולתו להחזיר את האמל"ח שנגנב בתמורה לשיחורום של הנאשם ובנו עדי, והעד השיב כי אין לו סמכות להסכים

לכזה דבר והוא יפנה לממונים, והאמור דווח לראש צוות החקירה אילו.

המסקנות ביחס לטענת היעדר קבילות ת/172 בטענה למו"מ להסכם עד מדינה

13. מהראיות שבאו בפני, עדויות אנשי המודיעין, חוקרי המשטרה, ת/172, וכלל הראיות והנסיבות, והקשר השאלות שנשאלו והתשובות שניתנו, המסקנה הינה:

- לא היה מו"מ לחתימת הסכם עד מדינה באף שלב, לא במפגשים עם אנשי המודיעין ולא בחקירות הנאשם ע"י אנשי המשטרה, לרבות ת/172.

- המו"מ היה להחזרת האמל"ח כנגד הקלה בעונשו של הנאשם ובנו. לא הוצע, לא דובר על כך ולא התבקש, ע"י אף אחד מהצדדים, באף שלב, כי הנאשם יעיד כנגד מי משותפיו במעמד של עד מדינה.

- היוזמה בשלב הראשון של השיחות עם אנשי המודיעין היתה יוזמתם, אולם הראיות עליהן מבקשת המאשימה להרשיע את הנאשם אינן ראיות שנגבו במסגרת מפגשים אלו.

- במסגרת החקירה ביום 2.8.16, בחלקה השני (ת/172), גם כן לא היה מו"מ להיות הנאשם עד מדינה, ולא התבקש הוא ולא הציע הוא להעיד כנגד מי משותפיו במסגרת כזו. נאמר, מספר פעמים על "להוציא את שאדי שקרן", וכי הנאשם ימסור גירסתו ועדותו, והכל על רקע טענות ההגנה של הנאשם. זו איננה בקשה להעיד את הנאשם כעד מדינה, זו איננה הצעה במסגרת ניסיון להגעה להסכם עד מדינה, והדברים הללו קשורים לטענת הגנה של הנאשם, על כי יבוא ויתגונן מפני טענות שאדי לפיהן הוא אויב, ולאישור דברי הנאשם על תשלומים לשאדי. טענות המסבכות את הנאשם בביצוע המעשה, ואף מחמירות עימו.

- במסגרת החקירה ביום 2.8.16 הנאשם הוא הוא היוזם, הוא המוליך את החלק השני של החקירה (ת/172), והוא אשר מבקש לחזור לאפשרות של הקלה בעונש כנגד מה שהוא ייתן, אשר משמעותו החזרת האמל"ח. הלכה למעשה הנאשם מנהל ומוליך את החוקרים, מיוזמתו שלו, לאורך כל הדרך במהלך ת/172, לכיוון של אפשרות להקלה, ולתמורה שהוא ייתן, כאשר לא דובר באף שלב כי תהא זו בדמות עדותו כנגד מי שאדי או כל אדם אחר.

- הנאשם הוא היוזם של שיח אודות הקלה אפשרית, אשר אינה יכולה לבוא במסגרת הגדרה של מו"מ לעד מדינה.

- גם אם תאמר שבמסגרת ת/172 מתנהל מו"מ שיש להכתירו ככזה לקראת חתימת הסכם עד מדינה (ויודגש כי הוכח בפני ההיפך כאמור), הרי שגם אז מדובר ביוזמה של הנאשם עצמו.

- כאמור, גם כאשר היוזמה היא של חשוד יש לבדוק התקיימות רצון חפשי. בענייננו, צפייה בת/172 מביאה למסקנה ברורה כי הנאשם אומר את כל שהוא אומר מתוך רצון חפשי לחלוטין, הנאשם אומר דברים ביוזמתו שלו, מוליך את החוקרים לשיח בעניינים שהוא עצמו מבקש לדבר עליהם. יתירה מכך, החקירה כלל לא היתה צריכה להמשיך בענין פרשה זו אלא בענין אחר, אלמ"ב, אולם הנאשם הוא שגרם לכך שבפועל נמשכה החקירה בפרשת האמל"ח, הוא מצביע מיד מלכתחילה על ת/163, ההודעה שנגבתה דקות קודם לכן, מעלה שאלות ובקשות, וממשיך את נושא פרשה זו, וזו בלבד, מיוזמתו, תוך בקשותיו שלו, החוזרות ונשנות לבדוק הצעות שלטענתו ניתנו לו. זו יוזמה שלו, אין מדובר שמי שניתן לטעון שפותה לומר את

הדברים שאמר. אין כל בסיס לטענה זו או לכל טענה בדבר הטעיה. הנאשם לא הוטעה, לא הוצג בפניו כל מצג אשר הביאו לומר את הדברים, אלא הוא עצמו מכוון וגורם לכך שהשיח יהיה בענין זה.

- מכל האמור המסקנה הינה כי בהתאם להגדרת עד מדינה, למבחנים שנקבעו בהלכת תורק ובפסיקה הנוספת דלעיל, הראיה ת/172 קבילה, גם כראיה אשר יכולה לשמש כנגד הנאשם.

- כאמור לעיל, בהלכת תורק נפסק כי גם אם נחתם הסכם עד מדינה, אין הדבר לכשעצמו פוסל את ההודאות שניתנו בעקבותיו, אלא עדיין יש לבחון התקיימות או אי התקיימות רצון חפשי. בענייננו לא נחתם הסכם, ואולם, מידת הרצון החפשי של הנאשם, הנחזית מהחקירה ת/172, הולכתו את החקירה למחוזות שהוא מבקש שתלך, ויוזמתו הכה ברורה במהלכה, כל אלו היו מביאים למסקנה בדבר הקבילות, אף אם היינו לאחר חתימתו של הסכם. ודברים אלו מובאים מקל וחומר.

לפיכך טענת הזוטא, הנשענת על טענת קיומו של מו"מ להסכם עד מדינה, נדחית.

חלקה השני של טענת הזוטא - הטענה בדבר שורת פגמים בחקירה ת/172

14. כאמור החלק השני של טענת הזוטא מעלה שורת טענות על פגמים בחקירה ובהם טענות להיעדר אזהרה, פגיעה בזכותו של הנאשם כחשוד לשתוק בזמן חקירתו, פגיעה בזכות היועצות ובזכות לייצוג, ובנוסף הפעלת אמצעי חקירה פסולים הכוללים הטעיית הנאשם ופיתויו לומר דברים.

כפי שצויין לעיל חלק מהטענות הינן מעבר לטענת זוטא, ואתייחס אליהן על כל היבטיהן.

טענה להיעדר אזהרה ואי מתן זכות היועצות

15. ב"כ הנאשם טען כי לא הוקראו לנאשם זכויותיו כנדרש במסגרת ת/172, ועל כן הדברים שנאמרו בשלב זה אינם קבילים.

אין לקבל טענה זו, מהנימוקים הבאים:

חקירתו הראשונה באותו מועד 2.8.2016 החלה בשעה 12:05 עם החוקר המשטרתי אייל זיטון (ע.ת. 13), שבהם החוקר מפרט בפני הנאשם את החשדות כנגדו, שואל אותו האם הבין את האישומים המיוחסים לו, הנאשם משיב בחיוב, ולאחר מכן החוקר מדווח לנאשם כי נעשה ניסיון ליצור קשר עם בא-כוחו והוא נשאל האם הוא מעוניין בייצוג מטעם הסניגוריה, ונאשם משיב לשלילה והחוקר שואל אם ניתן להתחיל את החקירה והנאשם מאשר זאת (ת/163 שו' 9-1).

החקירה שהתנהלה בשלב זה הייתה חקירה משטרתית, כאשר החקירה המודיעינית הסתיימה זה מכבר לפני למעלה משבוע, והנאשם היה בקי היטב בעובדות אלו.

בתום החקירה ת/163 הנאשם חתם על דפי החקירה הכתובה ואישר את הכתוב בה.

כמפורט לעיל היתה הפסקה של כ - 5 דקות, כאשר בשלב זה, החוקר אייל זיטון קיבל הנחיה מאת ע.ת. 24 כי עליו להתחיל חקירה של הנאשם בענין אחר בתחום אלמ"ב, ולשם כך עליו לעצור את ההקלטה של החקירה הנוכחית

עמוד 28

ולהחליף דיסק. ע.ת. 13 יצא החוצה, החליף דיסק תיעוד, וכשחזר לחדר החקירה, הנאשם הוא אשר פונה אליו ביוזמתו ומעלה שאלות ביחס לכתוב בחקירה ת/163, והוא למעשה יוזם שאלות ותהיות לגבי מה שנאמר במסגרת ת/163 ומבקש לחדד נקודות מסוימות שאמר. כלומר, הנאשם עצמו רואה בהמשך שהינו לאחר 5 דקות הפסקה כהמשכה של החקירה אשר בתחילתה הוזהר כדן. אין מדובר בחקירה חדשה, אלא בהמשך שיח ביחס לחקירה שחוקרו ע.ת. 13.

לא ניתן לומר כי הנאשם סבר כי אינו תחת חקירה, או כי סבר שהאזהרה שהוזהר אינה תקפה.

ר' גם דברי החוקרת ע.ת. 24 אשר הצטרפה לחקירה זו, וציינה כי לא היה מקום לאזהרה נוספת שכן הנאשם היה בסטטוס של חקירה לאחר שהוזהר, ונייתנה לו הזדמנות להיוועץ בעו"ד.

מעבר לאמור, אני מוצא כי גם אילו הייתה נפגעת זכותו של הנאשם, הרי שלא מדובר בפגיעה מהותית היורדת לשורש הרצון החופשי ואין בדברים שנאמרו על ידו כדי לגרוע ממשקל קבילותן. לעניין זה ר' ע"פ 2333/07 **שלמה תענך נ' מדינת ישראל** (12.7.2010), אשר שם הפניה להילכת יששכרוב, בהקשר זה:

"הילכת יששכרוב קבעה מבחן ראייתי יחסי, על פיו פגיעה מהותית של גורמי החקירה בזכות ההיוועצות של נחקר בעורך דין, היורדת לשורש האוטונומיה של הרצון החפשי, וחופש הבחירה הנתונים לנאשם במסירת הודאתו, עלולה לגרוע ממשקל הודעת הנאשם בחקירה. בבחינת שאלה זו, נדרש איזון בין זכויותיו הדיוניות של הנאשם וערך ההגינות בהליך הפלילי, לבין ערכים שבאינטרס ציבורי החותרים לגילוי האמת, לחימה בפשיעה, והגנה על שלום הציבור. לבית המשפט שיקול דעת להכריע בענין משקלה של ראייה כזו בנסיבות כל מקרה לגופו. על מלאכת האיזון להיעשות בזהירות הראויה, בהתחשב במכלול נסיבות הענין... אכן, יש צדק בטענה כי על גורמי המשטרה להודיע לנחקר תחת אזהרה, בלא אבחנה, על זכותו הבסיסית להיוועץ בעורך דין.... יתר על כן, איש מהם לא טען כי בפועל לא התייעץ עם עורכי דין. חקירותיהם של המערערים נמשכו במשך תקופה ארוכה של חודשים רבים, וסביר להניח כי ברקע התנהלות החקירות ניהלו המערערים התייעצויות עם עורכי דין, ומכל מקום ניתנה להם האפשרות המלאה לעשות כן...".

ור' גם ע"פ 7758/04 **בדר עבד אלקאדר נ' מדינת ישראל** (19.7.2007) ששם דובר על חקירה משולבת של שב"כ ומשטרה, והיו ערפול ביחס לשלבי החקירה, והחקירה עצמה הייתה ממושכת ועל פני מספר מועדים, ונטען כי אופן ההתנהלות בחקירות פגם בזכות הנאשם לעו"ד ולאי-הפללה:

"הוזה אומר, כי זכות השתיקה של הנחקר ראמו וגם של אוסאמה לא הופרה. בנסיבות הענין הוכח כי אלו היו מודעים בפועל לזכותם לשתוק ולהימנע מהפללה עצמית... לית מאן דפליג, כי זכות ההיוועצות בעורך דין בכל שלבי החקירה היא זכות מרכזית בהליך הפלילי (ראו ע"פ 9897/05 אלמגור נ' מדינת ישראל (טרם פורסם)). אמנם רציונאל אחד העומד בבסיסה של הזכות הוא הרצון לאפשר לעורך הדין ליידע את הנחקר בדבר זכויותיו, ובמיוחד זכותו שלא לומר דבר בחקירה, אולם קיים לה רציונאל מרכזי נוסף, והוא יכולתו של עורך הדין לפקח על הליך החקירה ולהוות גורם מפקח על תקינות החקירה ועל אמינות הראיות המושגות בה, ובמיוחד במניעת הודאות שווא (ראו: ע"פ 5121/98 יששכרוב נ' התובע הצבאי הראשי פסקאות

עמוד 29

14-16 לפסק הדין (מיום 4.5.2006)... אמנם, זכות ההיוועצות אינה מוחלטת, וקיימות מגבלות שונות למימושה, במיוחד בכל הנוגע לעבירות ביטחוניות כגון אלו שנחקרו בתיק זה (ראו סעיף 35 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן חוק המעצרים))... לפיכך, בבחינת משקלה של הודעה שנגבתה בחקירה בה לא הוזהר הנחקר בדבר זכותו להיוועץ בעורך-דין לא ניתן לרפא פגם זה אוטומטית על ידי כך שיוכח שהנחקר היה מודע לזכותו לשתוק בחקירה. מנגד, גם לו ההודיה היתה מושגת באמצעים פסולים, אין בכך כדי לפסול באופן אוטומטי כל הודיה נוספת שנמסרה בעקבותיה. מכאן, כי גם בכל הנוגע לאי-מתן הודעה כדין בדבר זכות השתיקה או זכות ההיוועצות בעורך דין, אין בגין מחדל זה כשלעצמו כדי לפסול בהכרח קבילותה של הראיה ואף כאן תעשה בחינת הדברים בכל מקרה לגופו ולאור נסיבות הענין."

בענייננו - אזהרה כדין הכוללת את העמדתו של הנאשם על מלוא זכויותיו, לרבות זכותו שלא לומר דבר, זכותו להיוועץ בעו"ד כי דבריו יתועדו ועשויים לשמש כראיה בבית המשפט, כל אלו נאמרו לנאשם נאמרו לו קודם לכן, באותו יום, בחקירה שלכאורה הסתיימה כחמש דקות קודם לכן, וחודשה על ידי הנאשם עצמו, למרות שהיתה צריכה לעבור ולהיות חקירה בנושא אחר.

החקירה הקודמת (ת/163) וחקירתו זו (ת/172), אשר 5 דקות הפסקה ביניהן, הינן באותו נושא, באופה פרשה, ובאותו עניין עצמו, שתי החקירות באותו חדר חקירות, בפני אותו חוקר, וברצף ענייני בין אחת לשניה, כאשר בפתחה של החקירה השניה הנאשם מתחיל לדבר מיוזמתו על דברים שנרשמו במסמך המתעד את החקירה הראשונה.

אין כל ספק כי הנאשם, גם במסגרת החקירה השניה ת/172, היה מודע היטב לזכויותיו כולן.

ככלל מסקנה זו עולה בבירור לא רק מהנתונים הללו, אלא גם מצפייה בצילום החקירה, בו נחזה ונשמע הנאשם כמי שמבין היטב את משמעות דבריו, נזהר בחלקים מסויימים עד מאוד מלומר דברים מפלילים, אינו משיב לשאלות רבות באופן ענייני, למעט בנקודות מבוויימות בהן הוא מודה מפורשות וגם קושר עצמו בידיעתו של פרטים רבים כפי שיפורט בהמשך.

טענת פגיעה בזכותו של הנאשם לאי-הפללה עצמית ואי ידועו כי מדובר בחקירה מתועדת

16. נטען כי הנאשם לא ידע כי מדובר בחקירה מתועדת ובכך גם נפגעה זכותו לאי-הפללה.

אין לקבל טענה זו, אשר אינה מתיישבת עם ת/172. ראשית מדובר בהמשך ישיר של חקירה פורמאלית ומתועדת שהיא ת/163 כפי שהורחב לעיל בעניין זה.

שנית, אף הנאשם עצמו בעדותו בבית המשפט מציין כי הוא יודע שאייל הוא חוקר, וכי הוא חושב שהשיחה מוקלטת, ואין לו הסבר הגיוני מדוע דיבר עם אייל בצורה שקולה, "חשבתי שמקליט משהו" - כך:

" ש. אתה מבין שאייל הוא חוקר, נכון?"

ת. כן

ש. אתה הבנת שאייל יכול לתעד את מה שאתה אומר, נכון?

ת. לא יודע. לא ידעתי

ש. לתעד זה גם בכתב לא רק הקלטה?

ת. חשבתי שמקליט משהו

ש. אני אומרת לך שאתה מדבר איתו בצורה שקולה, גם לאייל אתה לא שופך מה שאתה רוצה, אתה בודק את הצעדים שלך, הבנת את השאלה, הכוונה לת' 172?

ת. יכול להיות. אין לי תשובה. איך בנושאים כאלה מדברים. בכל נושא כמעט"

(פר' עמ' 345 שו' 25-27).

קודם לכן הוא נשאל אם חשב שהם הקליטו אותו והוא משיב: "לא נכון, הייתי בטוח שזה ישאר באותו חדר אפילו אם הם מקליטים..". (פרו' עמ' 345 שו' 8-9).

הנה כי כן, תשובות הנאשם שכוללות גם סתירות, כוללות אמירה כי חשב שמקליטים, אם כי לטענתו היה בטוח שזה ישאר באותו חדר. אין כל בסיס לטענה זו בדבר ההנחה שלו.

מעדותו של ע.ת. 13 עולה כי אחרי שהחליף את דיסק החקירה, הנאשם פונה אליו ומבקש לתקן כמה דברים שנכתבו במסגרת ת/163, ולאחר התיקון והחתימה המחודשת, הנאשם פונה אל החוקר ואומר לו (מזכרונו של החוקר) "וואלה תרשום מזכר או לא תרשום, אני רוצה להגיד לך משהו", ובשלב הזה החוקר הבין כי יש לנאשם בעיה עם הקלדה של החקירה, ובשלב זה החוקר החליט להמשיך בתשאול בעל-פה. [פר' עמ' 64 שו' 10-17]

מעיון בת/172 עולה כי הנאשם אכן אומר לחוקר "וואלה אני מנסה להגיד לך משהו בקשר לחקירה אולי תכתוב מזכר אולי לא תכתוב ואחר כך תוסיף אותו משתתף בחקירה" (ת/172 עמ' 2 שו' 24-26)

מכל האמור לעיל אין כל מקום לטענתו של הנאשם כי לא ידע שהחקירה שהתנהלה במסגרת ת/172 היא חלק ישיר מהליך חקירה פורמאלי.

הדברים שנאמרו שם על ידו, לרבות הודאות, קבילים.

טענה להטעייה ופיתוי

17. מטעם ההגנה נטען כי אמרותיו של הנאשם נגבו ממנו תוך הטעייה ופיתוי מטעם החוקרים ועל כן אין לקבל את האמרות הללו כקבילות.

אין לקבל טענה זו. עיון בדיסק החקירה ת/172 מביא למסקנה השוללת זאת מכל וכל.

עמוד 31

הנאשם הוא המוביל של מהלך החקירה, הוא זה שיוזם את קו החקירה, הוא זה "שמתפעל" את החוקרים ואומר להם איזה כיוונים לבדוק ואילו בדיקות עליהם לעשות (בעיקר בנושא של הקלה בעונשו תמורת האמל"ח), הוא זה שמנסה לצמצם את חלקו בפרשה ובעשותו כן "מנדב" מידע רב על חלקו של כל אחד מהמעורבים לרבות הקצין שאדי ובנו עדי, ואין בשום שלב בהליך הטעיה או פיתוי מטעם החוקרים.

מעיון בת/172 עולה כי הנאשם הוא זה שפונה לחוקר ואומר לו שהוא רוצה להגיד משהו בקשר לחקירה (עמ' 2 שו' 24-5), הנאשם אומר שיש "סיפור יותר מזה" (עמ' 2 שו' 37), הנאשם הוא זה שמעלה לראשונה את הנושא של הסדר תמורת הקלה בעונש (עמ' 3 שו' 15-2), הנאשם אומר לחוקר כי אם "רוצים להתקדם" אז הם יכולים ואם לא אז המצב "תקוע" (עמ' 6 שו' 24-26) והוא מפרט אודות פשרה שהושגה ביחד עם עורך-דינו (עמ' 7 שו' 1-10) והנאשם ממשיך וממשיך להוביל את החקירה ואת השיח עם החוקר, גם בשלב בו מצטרפת ע.ת. 24, ואין בכל שלב בחקירה הטעיה או פיתוי. טענה זו טוב היה לו לא נשמעה.

בהקשר לכך, ולאפשרויות ניהול חקירה, אפנה, למעלה מן הצורך, לע"פ 7758/04 **בדר עבד אלקאדר נ' מדינת ישראל** (19.7.2007) [לעיל], הגם שבענינו מדובר בנסיבות אחרות לחלוטין, אולם אני מוצא זאת מקל וחומר לעניינו :

"חקירה יעילה, מעצם טיבעה כרוכה בחדירה מעמיקה אל תוך רשות הפרט, בהעמדה במצבים מביכים, ביצירת מורת רוח ועוגמת נפש ובהתמודדות פיזית ונפשית עם חוקר, המבקש לחשוף את האמת, גם אם הדבר כרוך בהכבדה על הפרט הנחקר (ע"פ 9613/04 בן סימון נ' מדינת ישראל (לא פורסם). להלן: ע"פ 9613/04)....אף בהנחה והחקירה בשב"כ נהגה בפרקטיקה של הלחצת הנחקר באופן שבו הפליל את שותפו, כטענת המערער, אין הדברים גורעים מן האמון הבסיסי שנתן בית המשפט בעדות החוקרים, ומאי האמון שרחס לעדות המערער באותן נקודות שנויות במחלוקת. במילים אחרות, גם אם החקירה התנהלה באורח שאינו "שגרתי" במובן של חקירת משטרה "רגילה", אלא בגלל האופי הביטחוני של העבירות-חקירה בידי שב"כ, שוכנעתי, כי אין לומר, בסופו של יום, שבכל אלה היה כדי לפגום בערכה הראייתי של ההודאה. לפיכך, אין בטענות באשר לחקירה כדי לתרום לשינוי תוצאות המשפט".

מכל האמור יש לדחות את שורת הטענות בדבר פגמים בחקירה ת/172, מהנימוקים דלעיל.

יש להוסיף כי גם אם היה ניתן לקבל מי מהטענות על פגמים, הרי שבמבחן של מתן האמרות באופן חפשי ומרצון התשובה לצופה בת/172 הינה ברורה - כל מהלך חקירה זו הינו באופן חפשי ומרצון, ולא רק כך אלא שאף מיוזמתו של הנאשם אשר מכון ומוביל את החקירה למחוזות שהוא מבקש להובילה.

סיכום והכרעה בטענת הזוטא על כל חלקיה, ובטענות המקדמיות

18. מכל האמור לעיל, יש לדחות את טענת הזוטא על כל חלקיה.

הן מעדויות חוקרי המודיעין ואף מעדותו של הנאשם עצמו, עולה כי לא היה כל מו"מ להסכם עד מדינה.

מת/172 וכלל הראיות הקשורות לתהליך גביית העדות במסגרתו עולה כי לא היה מדובר בהמשך להידברות עם אנשי המודיעין, ולא היה מדובר במו"מ להסכם עד מדינה.

את הטענות על פגמים בחקירה ביחס לת/172 יש לדחות הואיל והחקירה הינה המשך (לאחר הפסקה של מספר דקות) של חקירה באזהרה, ותוך מתן כל הזכויות, בפני אותו חוקר, ולאחר מכן חוקרת נוספת.

מכל מקום, אין כל ספק בדבר מתן האמרות מרצונו החפשי של הנאשם, ומיוזמתו, והיותו זה המוביל ומוליך את החקירה למחוזות בהם הוא חפץ.

בטענת הזוטא גולמו גם טענה מקדמיות בדבר הגנה מן הצדק, ומכל הנימוקים האמורים יש לדחות גם טענה זו. אינני רואה כל פגיעה בעקרונות צדק או הגינות משפטית, בהתנהלות החקירתית שהיתה אל מול הנאשם, כמו גם לא בקבלת החקירה ת/172 על כל תוכנה כקבילה.

אין כל בסיס לכל טענה שכזו. מדובר בנאשם המודע היטב לכל זכויותיו, והוא אשר מבקש לנהל מו"מ, מיוזמתו שלו, בחדר חקירות, אל מול חוקר משטרתי, להשבת אמל"ח כנגד הקלה בעונשו.

הודאות הנאשם

19. בהתאם לאמור לעיל, האמור בחלקה השני של החקירה ביום 2.8.16 קביל, והמוצגים הקשורים לכך, ת/172 (הדיסק) והתמליל קבילים ויכולים לשמש גם כראיה לחובת הנאשם.

יש לבחון האם אמרותיו בחקירתו זו, עולות כדי הודאה כטענת המאשימה או אך ראשית הודאה כטענת ב"כ הנאשם, והאם יש בהן כדי להביא למסקנות בדבר חלקו בפרשה.

ב"כ המאשימה הפנתה בסיכומיה לאמרותיו של הנאשם כפי שהובאו במסגרת עדותו (ת/172) מיום 2.8.2016 כאמרות שמהן ניתן ללמוד באופן חד משמעי על חלקו של הנאשם.

חלק מהאמרות מפורשות וברורות, ואינן ניתנות לפרשנות אחרת מלבד הודאה חד משמעית בכך שהוא חלק מהמבצעים וחלקו הוא בכך שהאמל"ח הגנוב הועבר אל רכבו, בנוכחותו, במעמדו כשהוא בבית קמה.

חלק אחר כולל אמירות כלליות וחלקיות המעידות על מעורבותו בפרשת הגניבה וקשירת הקשר, הנאשם מפגין ידע רב לגבי האמל"ח שנגנב, סוגו, כמויות, פרטים אודות ההובלה ועוד, ולא הצליח להסביר בעדותו בבית המשפט אודות אמרות אלו.

להלן יפורטו האמירות, וההודאות של הנאשם, אולם יש להתחיל באמירה שהיא במרכז הודאתו של הנאשם. אמירה שיש בה את ההודאה המפורשת והברורה, על כי הוא קיבל לרכבו את האמל"ח הגנוב, בבית קמה.

בחקירתו ת/172 נשאל הנאשם ומשיב כדלקמן :

"חוקרת מס' 2 מזל: אתה באת עם האוטו שלך והם העמיסו?"

נחקר מוחמד זועבי: (01:54:13.061) כן.

חוקרת מס' 2 מזל: על האוטו שלך אתה ראית".

(ת/172ב' עמ' 64 שו' 2-4).

ציטוט עם המשך הדברים יובא בהמשך, אולם כבר עתה יש להדגיש כי אמירה זו של הנאשם הינה בבחינת הודאה ברורה בחלקו ובמעשהו המיוחס לו בכתב האישום, לא רק באמירה "כן" אלא שהנאשם גם מהנהן בראשו לחיוב בעת שנותן הוא את התשובה, ושוב מהנהן בראשו לחיוב כאשר נאמרות לו המילים "על האוטו שלך".

בת/172 הצילום של דברים אלו הינו בנקודת הזמן 1:53:06. יצוין כי בת/172ב' יש התייחסות עקבית לזמן שהינו כדקה יותר מהזמן מתחילת הסרטון.

צפיה בשאלה ובתשובה, ובהתנהלות הנאשם מביאה למסקנה ברורה כי הנאשם מאשר באמירתו ובתנועות גופו הברורות את התשובה החיובית לשאלת החוקרת.

הנאשם מעורב בדו שיח, בשאלות ובתשובות, מיד לאחר מכן כשרוצה הוא לומר משהו שונה מדברים אחרים שנאמרים הוא קם, מתפרץ ואומר, והמסקנה הברורה היא שהוא ערני עד מאוד לאל מילה הנאמרת, וכי אישורו את דברי החוקרת בשאלתה אינו אישור בעלמא, ואינו סתמי וכללי.

הנאשם מאשר מפורשות, באמירה ובתנועת ראש פעמיים כי האמל"ח הועמס על רכבו.

כעת אפנה לאמירות נוספות של הנאשם, בחלקן הודאה מפורשת בחלקו, ובחלקן מסירת נתונים שהמסקנה מהם יכולה להיות רק אחת - שהוא עצמו חזה באמל"ח וקיבל אותו לרשותו.

הנאשם נשאל ומשיב מפורשות אודות חלקו בפרשה ב"אחוזים" ומשיב כי חלקו בפרשה הוא 20%, חלקו של שאדי הוא 50% וחלקו של בנו עדי הוא 30%, וכשנשאל למה שאדי יותר מעדי, הוא משיב כי. "תשמע בלעדיו לא זז כלום אתה תסכים". (ת/172ב' עמ' 46 שו' 19 - עמ' 47 שו' 30)

ובהמשך נשאל:

"חוקר מס', 1 אייל זיטון: מקודם שהוא חלק מאה אחוז הוא חלק ותאמין לי אם זה ייצא החלק [02:25:12.195] שלי עשרים אחוז שאדי חמישים והבן שלו שלושים זה החלוקה אומרים לו לא משנה מה ייצא פה אם החלק שלך הוא באמת עשרים אחוז אתה חייב לספר.

נחקר, מוחמד זועבי: [02:25:25.570] (משפט לא ברור) זה ההגדרה שלי זו הערכה שלי"

(ת/172ב' עמ' 81 שו' 28-32).

בשלב מסויים באמרותיו הנאשם קושר עצמו ישירות לשאדי, חרף טענות קודמות בדבר אי הכרות עמו. הנאשם נשאל האם שאדי מכיר אותו והוא משיב "ברור" (ת/172ב' עמ' 44 שו' 14-15). בשלב מוקדם יותר בחקירתו הוא אפילו מציין כי שאדי קיבל בשלוש הזדמנויות כספים, ומובן כי זה ביחס לפרשה זו:

"חוקר מס' 1, אייל זיטון: אני הוכחתי אני [00:25:28.009] הוכחתי כמה דברים לשניהם הוכחתי אני הוכחתי מה שצריך להוכיח הוכחתי אתה אמרת לי הוא קיבל כסף נכון איך אני יכול להוכיח שהוא קיבל כסף איך אני יכול זה לא בשקים כמובן כי אין לי בעיה להוכיח

נחקר, מוחמד זועבי: [00:25:53.311] יפה

חוקר מס' 1 אייל זיטון : זה [00:25:54.681] לא בכרטיס אשראי של מישהו

נחקר, מוחמד זועבי: שלוש שלוש הזדמנויות

חוקר מס' 1, אייל זיטון : שלוש פעמים הוא קיבל כסף

נחקר, מוחמד זועבי : שלוש הזדמנויות"

(ת/172ב' עמ' 13 עד עמ' 14 שו' 3)

בשלב שבו נחקר ע"י ע.ת. 24 הנאשם החל להשתמש בביטויים כגון "נקלעתי לסיטואציה" והפגין ידע בדבר סוג האמל"ח שנגנב, כך בחקירתו:

"נחקר מוחמד זועבי: ...שנקלעתי לסיטואציה פשוט לא יאמן אין מטרות זה מה שרציתי להגיד (כלום אין מטרות, שנית לא חסר ברוך השם לבית כלום

חוקרת מס' 2 מזל: . כלום? אפשרת נשקים זה בסדר אני מבינה, טילים?

נחקר מוחמד זועבי: ..זה זה מה שיצא

חוקרת מס' 2 מזל: . יא בוי בוי, טילים

נחקר מוחמד זועבי: זה מה שיצא אני יודע מה זה המשמעות? אני יודע מה זה להפעיל?

חוקרת מס' 2 מזל: . יא בוי אתה רוצה גם להפעיל

נחקר מוחמד זועבי: הבן שלי חייל עדי יודע גם להפעיל

....

חוקרת מס' 2 מזל: אבל היו שמה עוד דברים למה דווקא את הטילים

נחקר מוחמד זועבי: אני לא יודע אני לא יודע

חוקרת מס' 2 מזל: מה תעשה עם טילים כאלה רבאק

נחקר מוחמד זועבי: טילים רק אה יש אחד גדול

.....

חוקרת מס' 2 מזל: אבל מה תעשו עם זה

נחקר מוחמד זועבי: לא יודע לא יודע תשאלי אותו לא יודע

חוקרת מס' 2 מזל: אבל אתה לקחת את זה

"נחקר מוחמד זועבי: לא יודע זה שלו עדי אמר לי אני לא לקחתי אני נקלעתי לסיטואציה כזאת סליחה המילה

.....

נחקר מוחמד זועבי: נקלעתי לסיטואציה פעמיים

....

נחקר מוחמד זועבי: נקלעתי לסיטואציה בעיה יענו חבל לך על הזמן

חוקרת מס' 2 מזל: מגרה זה

נחקר מוחמד זועבי: נו כן ובדיוק אני לא יודע מה לעשות איתו עם הטילים אני לא יודע וזה (לא ברור) שמתתי במקום חאלב רק רבאק עכשיו הוא אמור היה מה הוא אמור

חוקרת מס' 2 מזל: נו

נחקר מוחמד זועבי: הוא היה אמור להשתמש איתם פה ולדאוג לזה

חוקרת מס' 2 מזל: הוא אמר להשתמש מה הוא רוצה להשתמש מה הוא רוצה להוריד כפר מה הוא רוצה להוריד

נחקר מוחמד זועבי: דבר כזה ארבע חודשים למכור למשל הוא יודע".

הנאשם ממשיך להשיב לשאלותיה של ע.ת. 24 בחקירתו, והוא מאשר מפורשות כי העמיסו ציוד באוטו שלו, וברור מההקשר כי מדובר באמל"ח, לאחר מכן נסע צפונה, והוא ראה "סוכריות" שהם "צינורות" והוא נשבע שלא ידע שזה מה שיש לו באוטו:

"חוקרת מס' 2 מזל: אתה באת עם האוטו שלך והם העמיסו?"

נחקר מוחמד זועבי: (01:54:13.061) כן.

חוקרת מס' 2 מזל: על האוטו שלך אתה ראית

נחקר מוחמד זועבי: (01:54:16.257) לא לא לא אני לא ירדתי

חוקרת מס' 2 מזל: אתה לא ראית תספיק נו אתה משגע אותי

נחקר מוחמד זועבי: אני לא ראיתי לא ירדתי לא ירדתי מהאוטו אפילו לא פתחתי

(משפט (01:54:23.901) לא ברור) לא מתחתי

חוקרת מס' 2 מזל: ולא ידעת מה

נחקר מוחמד זועבי: בחיי הילדים שלי

חוקרת מס' 2 מזל: או קיי אחרי שהעמיסו מה עשית עם זה

נחקר מוחמד זועבי: לא יודע הלכתי

חוקרת מס' 2 מזל: הלכת בסדר עכשיו זה באוטו שלך נו איזה הלכת ומה

נחקר מוחמד זועבי: (01:54:33.300) ואני לא יודע מה זה

חוקרת מס' 2 מזל: או קיי בסדר אתה לא יודע אתה נוסע צפונה צפונה

נחקר מוחמד זועבי: (01:54:36.729) נסעתי

חוקרת מס' 2 מזל: או קיי פתחת את התא מטען ומה ראית

נחקר מוחמד זועבי: כן, דברים.

חוקרת מס' 2 מזל: מה ראית

נחקר מוחמד זועבי: מה שראיתי

חוקרת מס' 2 מזל: מה ראית

נחקר מוחמד זועבי: מה שראיתי

חוקרת מס' 2 מזל: אבל מה ראית

נחקר מוחמד זועבי: נשבע לך לא ידעתי נשבע לך

חוקרת מס' 2 מזל: מה סוכריות

נחקר מוחמד זועבי: (01:54:48.049) לא הדברים כאלה נו

חוקרת מס' 2 מזל: מה

נחקר מוחמד זועבי: (01:54:51.052) -יעני צינורות

.....

חוקרת מס' 2 מזל: בסדר אבל מה ראית ראית את זה

נחקר מוחמד זועבי: [01:55:13.209] זה דברים אסורים

חוקרת מס' 2 מזל: אז במה בברזל בזכוכית בעץ במה

נחקר מוחמד זועבי: [01:55:18.980] לא חלק בברזל חלק בארגזים

....

חוקרת מס' 2 מזל: או קיי פתחת ומה עשית עם זה

נחקר מוחמד זועבי: שמתי אותם באיזה מקום"

(ת/172ב' עמ' 64 שו' 2 עד עמ' 65 שו' 16).

יצוין כי צפיה בת/172 ביחס לאמירת הדברים המצוטטים לעיל מהתמלול ת/172ב' מראה כי אותו משפט לא ברור שנצוין בציטוט איננו משפט לא ברור של הנאשם, אלא של החוקרת.

ובהמשך נוקב במספרים מדוייקים אודות האמל"ח שנגנב, מידע שהינו מוכמן בשלב זה של החקירה.

"חוקרת מס' 2, מזל: [02:02:50.335] זה הרבה כמה יש שם

נחקר, מוחמד זועבי: לא יודע שלוש עשרה ארבע עשרה

חוקרת מס' 8, מזל : כמה ארגזים [02:02:54.941] רימונים

נחקר, מוחמד זועבי : לא יודע

חוקרת מס' 8, מזל : כמה ארגזים

נחקר, מוחמד זועבי : לא יודע עשר אחד עשרה שתיים עשרה

חוקרת מס' 8, מזל : זה הרבה

נחקר, מוחמד זועבי : לא זה (משפט לא ברור)

חוקרת מס' 8, מזל : אפשר לצאת למלחמה עם זה אפשר לפתוח מלחמה עם זה

נחקר, מוחמד זועבי : [02:03:09.267] משפט לא ברור."

(ת/172 עמ' 69 שו' 30-39)

בחקירתו הנגדית בבית המשפט הנאשם נשאל אודות אמרותיו אלו, וכיצד הן מתיישבות עם טענותיו כי לא היה קשור לפרשה, והשיב:

"ת. היא התחילה את המו"מ ואני זרמתי איתה.

....

ש. אני חוזרת איתך לשאלות קודמות, אני רוצה לומר לך שבמסגרת ת/172 אותו תשאול שנערך איתך, אתה ידעת גם כמויות, אתה ידעת גם סוגי נשקים, ודברים שלא מזל דיברה איתך עליהם ?

ת. זה לא נכון.

ש. למשל אתה אומר למזל, אני מפנה לת/172 ב', ולקלטת בזמן 01:45:57, עמ' 45 לת/172 ב' באמצע, אתה אומר לה שנקלעת לסיטואציה פשוט לא יאומן, אין מטרה, אז היא אומרת לך טילים, ואתה משיב לה "זה מה שיצא" אז בהמשך בשו' 22 היא אומרת לך "מה תעשה עם טילים כאילו ראבק" ואתה משיב לה בשו' 23 "זה לא טילים רק אה יש אחד גדול" אני אומרת לך שאתה התכוונת לטיל המטדור שזה טיל גדול יותר?

ת. לא נכון. זה לא הכוונה. היא אמרה הטיילים, אני לא אמרתי לה טילים, זה יצא מהפה שלה. ואני זרמתי איתה.

...

- ש. למה אמרת לה יש אחד גדול?
- ת. אני זרמתי איתה.
- ש. אבל היא לא אמרה יש אחד גדול?
- ת. כן, אני זרמתי איתה. לא ידעתי.
- ש. למה לא אמרת יש שניים גדולים, שלושה גדולים, מה פתאום אחד גדול, מאיפה אתה יודע שיש אחד גדול?
- ת. כי היו שמועות קודמות.
- ש. איזה שמועות, מאיפה שמעת שמועות?
- ת. מזל אמרה טילים, במודיעין למטה אמרו טילים. לפני זה במעצר השמועות שהחליפות שהיו טילים, רימונים, היו שמועות.
- ש. התחלנו את החקירה בזה ששאלתי אם ידעת סוגי נשקים וכמויות ואמרת שלא ידעת?
- ת. לא ידעתי.
- ...
- ש. מאיפה אתה יודע יש טיל אחד גדול קטן?
- ת. עוד הפעם, לפני המעצר מתי שהתרחשה הגניבה, אחרי הגניבה שמעתי מהבן שלי עדי שיש גניבה של טילים ורימונים, בדיון הקודם פעם שעברה אמרתי את זה.
- ש. בדיון הקודם אמרת ששמעת שהיתה גניבה, שאל אותך עורך דינך אם אתה יודע סוגים וכמויות אמרת לא?
- ת. סוגים אני לא יודע, גם עכשיו אני אומר את זה וכמויות לא.
-
- ש. שואלת אותך מזל בדקה 1:54:51 (עמ' 64 שו' 28), אתה אומר "יעני צינורות", אני מסבירה לך שאתה מדבר על תא המטען שראית צינורות?
- ת. אני לא העברתי שום דבר. אולי אני אמרתי צינורות, כי אני יודע בכללי טיל זה כמו צינור.
- ש. אתה גם מראה לך עם הידיים, נכון?

ת. גם עכשיו אמרתי בכללי.

....

ש. איך אמרת למזל חלק בארגזים מברזל, וחלק מבד איך אמרת את הדברים האלה?

ת. זה בכללי, כשהיא אמרה טילים, כשאני שומע זה צינור.

ש. איך ידעת איך הם ארוזים?

ת. אני לא אמרתי, אני לא יודע איך הם ארוזים".

(פרו' מיום 8.5.17 עמ' 325 שו' 18-24, עמ' 326 שו' 1-22, שו' 31-32, עמ' 327 שו' 1-10, שו' 20-32, עמ' 328 שו' 1-2, שו' 15-18).

ובהמשך חקירתו העיד כי אינו זוכר כי אמר שיש לו "דברים אסורים" באוטו :

"ש. אני מפנה לעמ' 56 שו' 35, אתה אומר שנקלעת לסיטואציה פשוט לא יאומן, אין מטרה (עמ' 57 שו' 1, 2), שואלת אם היו עוד דברים, אתה אומר היה טיל גדול יותר, שו' 23, היא אומרת לך יעני היה אצלך אמנה, עמ' 59 שו' 3, אמנה זה פיקדון בעברית?

ת. יכול להיות.

...

ש. היא שואלת אותך מה הדברים שאתה ראית שם, אתה מתחמק אומר לה צינורות, וכו' וחוזר, בסופו של דבר אתה אומר לה חלק בבד וחלק בארגזים, בסופו של דבר אתה אומר שהבנת שזה דברים אסורים, אמרת לה את זה שהבנת שיש לך באוטו דברים אסורים?

ת. לא זוכר".

(פרו' מיום 8.5.17 עמ' 332 שו' 10-15, שו' 29-32).

הדברים האמורים לעיל ובפרט תשובתו החיובית של הנאשם על כי הוא בא עם רכבו והם העמיס, מהווים הודאה ברורה בנוכחותו, בקבלתו לרכבו את האמל"ח הגנוב, ומהווים ראיה לידיעתו אודות אשר הועבר לרכבו.

זאת ועוד, לקראת תום החקירה ת/172 (שאורכה כארבע שעות - 3:59:21), הנאשם אומר את הדברים הבאים:

"...אני יודע מה כל אחד עשה נכון..." (ת/172ב' עמ' 123 שו' 21).

אם לא די באמור לעיל, הרי שלאחר מכן, דקות לפני סיום החקירה, לאחר שהחוקרת אומרת לנאשם על החשש ממנה

יקרה עם התחמושת "אני רק מקווה שכלום לא יקרה עם הטילים האלה מאוד מקווה גם בשבילך וגם בשבילי בשביל שנינו" (ת/172ב' עמ' 127 שו' 7-9) ומתנהל שיח בהקשר זה, והנאשם אף מדבר כי מה שיעשה יעשה מול עורך הדין שלו, ואף הוצע לו שידבר עם עורך הדין שלו שאף יגיע למקום החקירה (ת/172 עמ' 128 שו' 30-38), כאשר ברור שההקשר הינו ביחס לבקשת הנאשם לקיים מו"מ על השבת האמל"ח כנגד הקלה, אזי אומר הנאשם את הדברים הבאים:

"אמרתי לך אני בשביל הפחד האימה שהדברים את יודעת שריפה לא שריפה מכות וזה...מישהו נופל משהו עף" (ת/172ב' שו' 26-29).

הנאשם משתף את החוקרת שגם הוא עצמו חושש אם יקרה משהו, שריפה, או אירוע אחר. ברור שחשש זה שמביע הנאשם הינו ממשהו שיכול ויקרה לאמל"ח, בהמשך לדברים של החוקרת.

אמירה זו מצביעה בבירור כי מדובר במי שמחזיק באמל"ח, יודע היכן הוא נמצא, וחושש שיקרה משהו לאמל"ח.

היעדר הגיון טענת הנאשם על כי אמירותיו שהוא יודע פרטים הינן בגדר מצג שווא

20. הנאשם טוען כי לא ידע מאומה על האמל"ח ורק יצר מצג שווא ביחס לכך.

טענה זו בעייתית, שכן אם כך הוא, מדוע הוא מבקש לחזור ולקיים מו"מ להשבת האמל"ח, הכיצד יכול הוא להשיבו אם אינו יודע עליו מאומה.

אינני מוצא אמון בעדותו של הנאשם, הרוויה סתירות ונטולת הגיון פנימי. הנאשם נשאל ומשיב פעמים רבות באופן שאינו מסביר את ידיעותיו בפועל ומדוע ענה את אשר ענה בחקירות.

תחילה הנאשם נשאל מדוע בשלב מסוים היה מוכן לערוך "עיסקה" ונשאל כיצד היה ברשותו מידע על הגניבה, והוא ענה כי "כל החיילים" ידעו על האירוע הזה, כאמור:

"ש. באיזה שלב היית מוכן לתת עדות כתובה?"

ת. בסגירת עסקה.

ש. כשאתה אומר עסקה למה הכוונה?"

ת. בעסקה, לגבי התיק. עסקה לגבי הבן, איך שאמרו לי, איך שהתחלנו במו"מ.

ש. אתה ידעת או שאתה יודע היום, איפה באמת האמל"ח שנגנב מהבסיס הצבאי?"

ת. לא. חד משמעית.

ש. היה לך חלק כלשהו בהסתרת האמל"ח?"

ת. לא.

ש. תספר מה ידעת על החקירה שהתנהלה בעניין גניבת האמל"ח לא משנה באיזה שלב, בוא נתחיל מהשלב לפני שנעצרת מה ידעת?

ת. אני ידעתי בערך, אל תתפוס אותי, שיש חקירה, שנגנב אמל"ח מבסיס שדה תימן.

ש. איך ידעת?

ת. דרך עדי הבן שלי.

ש. איך עדי ידע?

ת. כל הבסיס, כל החיילים מדברים על זה. מדברים שיש גניבה של אמל"ח של טילים, רימונים, לא יודע מה, שיש גניבה. שחיילים מדברים בינם לבין עצמם, בטלפונים בווצטאפים. שיש גניבה של אמל"ח מהבסיס".

(פרו' מיום 30.4.17 עמ' 307 שו' 12-28).

בהמשך נשאל מפורשות הכיצד יכל לבצע עיסקה אם לכאורה אין לו קשר לפרשה, והשיב:

"ש. אייל ומזל טוענים שאתה נשאת ונתת איתם נערך מו"מ לגבי החזרת האמל"ח, כן, אם אתה לא יודע איפה האמל"ח למה שתישא ותיתן איתם?

ת. אני שחקתי משחק שכביכול אני יודע בשביל להשיג עסקה לי ולבן" (פרו' מיום 30.4.17 עמ' 310 שו' 1-3).

"ש. אתה אמרת בתגובה לשאלה הזו שחקר אותך הסנגור, למה נשאת ונתת עם אייל ומזל, אתה אומר ששיחקת משחק שכביכול אתה יודע בשביל להשיג עסקה לך ולבן, זה נכון מה שאמרת?

ת. בבית המשפט כן.

ש. איזה משחק שיחקת תסביר לנו?

ת. על כל המו"מ. כאילו אני יודע איפה מוסתר האמל"ח.

ש. ולא ידעת איפה מוסתר אמל"ח?

ת. את האמת לא ידעתי.

ש. זה היה שקר?

ת. כן. כאילו שיחקתי בשביל להשיג את העסקה.

ש. אתה שיקרת להם בת/172 אתה שיקרת להם?

ת. נניח שכן.

ש. מה זאת אומרת נניח שכן?

ת. כן שיחקתי להם כאילו שאני יודע.

....

ש. אני מבינה כשאתה סיפרת למזל שאתה העברת אמל"ח לצפון, זה לא היה נכון, נכון?

ת. לא סיפרתי לה שהעברתי אמל"ח לצפון, היא סיפרה ואני הסכמתי איתה".

(פרו' מיום 8.5.17 שו' 16-3, שו' 25-27).

בשלב זה של עדותו התבקש הנאשם ע"י בית המשפט להסביר את תשובותיו, והכיצד בהעדר ידיעה אודות אמל"ח מצא לנכון לנהל מו"מ לגבי החזרתו והקלה בעונשים למעורבים בפרשה, והשיב:

"לשאלת בית המשפט - אם אתה לא ידעת איפה מוסתר האמל"ח, איזה מו"מ זה, שהרי בסופו של דבר לגרסתך אין לך משהו לתת להם, אז איזה מו"מ זה, אני משיב שאולי היינו מגיעים לעסקה אחרת. לשאלה איזה עסקה אחרת, כל העסקה היא על האמל"ח, אני משיב שבעבר שלי כשעשיתי עסקאות כאלה, עם המשטרה, בסגנון כזה. לי אישית לא היה שום דבר לתת במו"מ הזה. אני אישית כשעשיתי עסקאות דומה, לא אצלי אלא אצל גורמים אחרים שהסגרנו נשק למשטרה, ועשינו עסקה.

במקרה הזה הייתי מתכוון גם אולי באותו סגנון".

(פרו' מיום 8.5.17 עמ' 321 שו' 17-31).

ובהמשך:

"הנאשם: במקרה הזה ספציפית שיחקתי אותה כביכול אני יכול לדעת או לגשש על האמל"ח אולי נצליח ונעשה עסקה. אבל בפועל על האמל"ח עצמו של הפרשה לא ידעתי."

ש. איך היית מביא, אתה לא יודע כלום?

ת. על האמל"ח עצמו לא ידעתי כלום. אבל כשנותנים אפשרות הולכים מגששים פה שם".

(פרו' מיום 8.5.17 עמ' 322 שו' 23-24).

"ש. אני שואלת אותך עוד פעם מה ההיגיון שעמד מאחורי הטענה שלך שאתה עשית בכאילו, שיחקה, שיקרת לחוקרים, ועשית כאילו יש לך אמל"ח אתה רוצה להסביר, להסתייע במתורגמנית לשם כך עצרנו את הדין?

ת. אני לא שיקרתי לחוקרים, לגבי מזל את מטעה אותי, את אמרת חוקרים, תגידי החוקרת מזל.

...

ת. אני לא שיקרתי, אני כביכול כאילו אני יודע, אבל מי שהדיח אותי...

...

"ש. אמרת לה או לא אמרת לה שמי שגנב זה עדי?

ת. אני לא יודע, כי אני לא יודע. אני לא יודע אם הם גנבו או לא, את האמת.

ש. אמרת למזל שמי שגנב זה עדי ושאדי או לא אמרת למזל?

ת. לא זוכר"

(פרו' מיום 8.5.17 עמ' 333 שו' 29-32).

ובהמשך בית המשפט ביקש שוב תשובה בענין זה, והנאשם נשאל השיב:

"לשאלת בית המשפט מה היית עושה פה אילו היו מסכימים לעסקה שאתה רצית, אני משיב שזה לא הלך. היינו אולי מתקדמים אולי נשלח לברר יש דרך לזה".

(פרו' מיום 8.5.17 עמ' 335 שו' 21-25).

בהמשך כשנשאל מדוע אמר דברים שיש בהם כדי להפלילו אומר הנאשם :

"לשאלה למה אמרת את זה, אני משיב שהייתי משוכנע שזה שיחה. זרמתי היא אמרה זרמתי עם מזל. היא ממציאה ואני ממשיך. היא מתחילה".

(פרו' מיום 8.5.17 עמ' 334 שו' 17-22).

בחקירתו הנגדית נשאל והשיב :

ש. לא הצלחתי להבין את זה. אני אומרת לך שאתה לא בן אדם לא מבין עניין. אתה בן אדם עם ראש, אתה איש עסקים, עוסק במסחר, יש לך מעורבות בפוליטיקה בגלבווע, אתה בן אדם לא טיפש. כשאתה מדבר איתו על הדברים חיים ונושמים אתה מדבר עם אייל על הנשק ואתה מבין שמדובר על הנשק ועכשיו כל מה שאתה עושה כאן היום מנסה לעשות את עצמך כאילו אתה בן אדם שלא מבין עניין, כאילו לא ברור לך שום דבר, זה לא נכון. אתה יודע שאתה מדבר איתו על נשק, שאתה מדבר עם מזל על נשק, אתה אומר לה את המילה "אמל"ח"?

ת. נחקרתי על אמל"ח.

....

ש. תגיד לי מוחמד, אתה נשאל על אמל"ח, אתה משיב על אמל"ח?

ת. לא נכון, לא משיב על אמל"ח

ש. אז על מה אתה מדבר איתה?

ת. אני מדבר עם מזל על סיפור לא אמיתי. והיה עוד הרבה דברים שדיברנו עליהם שלא שייכים לתיק בכלל. כי הייתי בטוח שזה ישאר בנינו".

(פרו' מיום 8.5.17 עמ' 338 שו' 17-20, שו' 27-31).

ובנוסף טוען:

ש. אני אומרת לך שאתה אמרת לה את זה שיש עוד אמל"ח, דברים יותר גרועים שאתה יודע עליהם?

ת. אני לא אמרתי אמל"ח. כן אולי יש דברים יותר גרועים".

(פרו' מיום 8.5.17 עמ' 343 שו' 10-12).

מכל האמור, עולה בבירור כי מהאמירות של הנאשם במסגרת ת/172 עולה הודאתו כי קיבל את האמל"ח לרכבו, הוא יודע כי מדובר באמל"ח, ויודע את הכמויות.

אם לא ידע הנאשם מאומה על האמל"ח כגרסת ההגנה שלו, מדוע זה ביקש מהחוקרים לקיים מו"מ להשבתו? הניסיון לקבל מהנאשם הסבר לא צלח.

עדות הנאשם - אינה אמינה, מגמתית, חסרת הגיון בחלקה, ורצופת סתירות

21. עדותו של הנאשם הייתה רווית סתירות, אשר הועמדו כנגדו וניתנה לו האפשרות להסבירן והוא לא עשה כן. חלק מהסתירות עולה מהציטוטים לעיל, וחלק נוסף יפורט להלן.

תחילה לענין נוכחותו בבית קמה במועד האירוע - 29.4.16 - תחילה נטען בשלב המענה כי "הנאשם הוא לא היה בצומת בית קמה ביום 29.4.16 בשום שלב באותו יום הנאשם לא היה בצומת בית קמה" (פר' 27.2.2017 עמ' 32 שו' 18-19).

כאשר אמרה זו מופרכת אל מול איכוני מכשיר הפלאפון שלו וצילומי האבטחה, ולאחר שמעומת עם טענתו משיב כי יכול והיה בצומת בית קמה במועד האמור (פר' 15.5.2017 עמ' 356 שו' 1-3).

בנוסף, במענה מיום 20.9.2016 סעיף 3 נכתב כי "הנאשם אינו מכיר את שאדי בשיר, ומעולם לא קשר עמו או עם אחר כל קשר לבצע כל עבירה כמתואר בכתב האישום", ואילו בעדותו בבית המשפט הוא משתף כי שאדי והוא ניהלו מספר שיחות ביניהם (פר' 30.4.2017 עמ' 310 שו' 9-12), וכמובן שהדברים במענה אינם מתיישבים כלל עם דבריו בחקירה מיום 2.8.2017 (ת/172) שם אומר כי "ברור" ששאדי מכיר אותו, ואף מפרט אודות חלקו של אחד במעשים המיוחסים (ת/172 עמ' 44 שו' 14-15).

הנאשם לא הצליח להסביר בעדותו את מסלול נסיעתו ביום 29.4.2016 :

"ש. אתה נשאלת את השאלה הזו במשטרה, באותה חקירה מיום 27.7.16 בשו' 233, שואלים אותך מה ההיגיון לבוא עד לדרום ולנסוע חזרה לצפון, אתה אומר "לוקח משהו וחוזר מה הבעיה" אז אני רוצה להציע לך שבאת באמת ולקחת באמת, וחזרת באמת ?

ת. לא נכון.

ש. למה שאדם שמאשימים אותו בהעברת אמל"ח באותו היום יגיד משפט כזה שבאמת באת לקחת וחזרת, אם לא באופן ספונטני שזה באמת מה שעשית פה?

ת. אולי התכוונתי לקחת משהו אחר שקשור לעבודה שלי.

ש. איזה דברים קשורים לעבודה שלך, איזה עבודה יש לך?

ת. אמרתי אולי פגשתי מישהו, אולי נתתי למישהו שיק, אולי זה עסקת עבודה.

ש. איפה המישהו הזה?

ת. לא זוכר.

ש. אם אותי היו מאשימים במה שמאשימים אותך והייתי יודעת שפגשתי אדם בזמן הזה ויש לי אליבי הייתי מביאה אותו לבית המשפט?

ת. אני זוכר באותו יום, זוכר, זוכר, דווקא בעדות של חוקר אשת, הוא שאל אותי שאלה שהייתי פעמיים בדרום, בחקירה הזו, ואז אמרתי לו שלא יכול להיות שהייתי פעמיים בדרום באותו יום,

אין מצב כי בחיים שלי לא הייתי פעמיים בדרום".

(פר' 15.5.2017 עמ' 356 שו' 27 - 357 שו' 10)

הנאשם כאמור טוען לחפותו וכי לא היה מעורב בפרשת הגניבה והעברה של האמל"ח, ואילו טענות אלו לא מתיישבות עם אמרותיו המפורשות בחקירתו במסגרת ת/172ב', וכאשר נשאל אותו הסתירה הוא עונה באופן סתמי שהוא "זרם" עם החוקרת ודבריה, שהוא לא פרט אודות סוגים וכמויות של אמל"ח אלא מדובר במידע שקיבל במישרין מהחוקרים עצמם והוא "זרם" איתם, ובהמשך משיב כי חלק מהדברים ידע כי "היו שמועות" (פרו' מיום 8.5.17 עמ' 325 שו' 18-24, עמ' 326 שו' 1-22, שו' 31-32, עמ' 327 שו' 1-10, שו' 20-32, עמ' 328 שו' 1-2, שו' 15-18).

סיכום אמרותיו ועדותו של הנאשם - מכל האמור לעיל, הן מעדויות השוטרים, הן מעיון בדיסק החקירה מיום 2.8.16 וצפיה בדיסק ההקלטה, והן מעדותו של הנאשם בבית המשפט, אני מוצא כי הוכח בפני, ללא כל ספק, כי הנאשם הודה הודאה ברורה כי האמל"ח הועבר אל רכבו, בנוכחותו, אומר כי ששאדי קיבל 3 פעמים כסף, מציין פרטים אודות האמל"ח, מבקש לחדש מו"מ להשבתו.

מנגד עדותו בבית המשפט אינה אמינה, ואינה מתיישבת עם גרסאות קודמות שנתן במסגרת ת/172, כמו גם לא עם ראיות חיצוניות שחלקן יפורט להלן, לענין המיקום, האיכונים, מצלמות אבטחה ונתוני כביש 6.

משנדחתה טענת הזוטא הרי שהודאתו במסגרת ת/172 קבילה.

אמרותיו של שאדי באשיר (ע.ת.7) והשתלבותן עם ראיות נוספות

22. ב"כ המאשימה הגישה בהסכמה את אמרותיו של שאדי, אשר חקירתו היא זו שהובילה לתפיסתם של שאר המעורבים בפרשה לרבות הנאשם ובנו, כאשר כנגד שאדי וכנגד בנו של הנאשם הוגשו כתבי אישום בבית הדין הצבאי.

המאשימה ביקשה כי בעניינו של שאדי ייעשה ביחס להודעותיו "פליגין דיבורא" שכן עיקר דבריו של שאדי הנם אמת ומתיישבים עם שאר ראיות הפרשה, ואילו חלקי עדותו הקשורים ביחסו האישי לפרשה מצויים בספק, וניתן לחלק את עדותו כך שחלקים הקשורים בשותפי העבירה, לרבות הנאשם, הינם סדורים ומשקפים אמת עובדתית המתיישבת עם שאר הראיות הקיימות.

לענין טענת הפליגין דיבורא, אני מוצא כי דבריו של שאדי, בדומה להליך חקירה של כל נאשם אחר, כוללים אמרות רבות אשר לעיתים משתנות עם התקדמות החקירה, ואמרותיו בשלבים המתקדמים הן המשמעותיות, והן המתיישבות עם מכלול הראיות.

אני מוצא כי יש ליתן משקל לאמרותיו אודות אופן קרות האירוע והשתלשלות העיניים, שכן אלו עולים בקנה אחד עם ממצאים נוספים, ושורת ראיות חיצוניות, אובייקטיביות ועדויות, ואילו שאר דבריו אודות חלקו היחסי באירוע אינו המרכזי ביחס לאישום שבפני. הגם שיש משמעות לשאלה אם הוא אכן אויים, אם לאו, הרי שהמשקל המרכזי קשור בשאלות

הקשורות לאירוע עצמו, והעברת האמל"ח בבית קמה.

פלוגתו של שאדי הייתה במועדים הרלוונטים היחידה השומרת ואחראית על אבטחת הנשק במחנה, כאשר שילוב נתונים בדבר ספירת מלאי אחרונה שבוצעה ועד למועד גילוי הפריצה הוביל לכך שנתגלה חוסר באמל"ח ופוטנציאל מועדי הפריצה צומצם להחל מ- 10/4/16 ועד 4/5/16.

בהודעותיו הראשונות של שאדי הוא שולל את מעורבותו בפרשה ושולל כל ידיעה בדבר, וחלקו של שאדי עלה עם גילוי ט.א. של שאדי במכסה ברוס (ת/18), ורק בחקירה מאוחרת יותר הוא החל בגילוי העובדות הקשורות לגניבת האמל"ח.

במסגרת ת/179 (חקירת שאדי מיום 11.7.16) שאדי סיפר כי ראה את עדי (בנו של הנאשם) בתוך הבונקר, עם כפפות, אומר לו כי "לא כדאי לך להתעסק עם הדבר הזה" וכי "**...זה של אנשים כבדים...**" ובשלב מסוים עדי הביא לו לשוחח בטלפון עם אדם שזהותו אינה ידועה, ואותו אדם איים עליו ועל משפחתו ובשלב זה חשש לחייו ולשלום משפחתו ולכן החליט שלא לדווח על המקרה.

כך בעדותו:

"... ניגשתי לשם בריצה, ופתאום אני רואה את עדי זועבי הנהג. כנראה שהוא שמע את הרעשים שאני רץ לשם ונבהל, הגעתי לבונקר וראיתי כשנכנסתי את עדי מגיע שמאל הבונקר. בקיצור מה שעשיתי עמדתי בהלם כי הוא היה עם כפפות בצבע שחור או אדום צמודות, לא זוכר ממה עשויות, לשאלתך לא ראיתי אותו מתעסק עם כלום כי הוא בדיוק בא להסתכל מי הגיע עמדתי בהלם שם, אני אומר "עדי מה זה? למה אתה נכנס לבונקר?" הוא אומר לי הוא נלחץ קצת, התחיל לגמגם ונהיה אדום, ואז הוא אמר לי "הדבר הזה כבר מדי עליך, לא כדאי לך להתעסק עם הדבר הזה", התחלתי לצרוח עליו אמרתי לו מה אתה עושה, מזה זה הטמטום הזה, מה אתה נכנס לבונקר שהוא אל שלך, אני חשדתי בו כל הטירונות כי הוא פעם אחת התעסק בזה, גנב תחמושת מהגדוד, קופסאות תחמושת לבן, אז אני פחדתי שיגנוב לי משהו מהפלוגה. הוא אומר לי "הדבר הזה לא בשביל ממך, זה יותר מדי כבד, זה של אנשים כבדים". בקיצור, אחרי זה, הוא התחיל להתעסק בטלפון, בזמן הזה המשכתי להסתכל על הבונקר מבפנים סתם, שאלתי אותו "מה פרצת אותו". לשאלתך, כל התחמושת היתה מסודרת, דווקא אני באותו זמן חשבתי שאני רוצה לקחת תחמושת נגב לפלוגה, לשאלתך לגנוב, ואז עצרתי ואמרתי עצור מה אתה חושב לעצמך מה הטמטום הזה, בקיצור התאפסתי על עצמי, אמרתי לו תזכור את זה, ויצאתי, לשאלתך בזמן הזה הוא התעסק בטלפון ונשאר בבונקר אמרתי לו שים לב לעצמך מה אתה עושה בזמן הזה אני יצאתי החוצה, בדיוק יצאתי מהדלת חצי מטר, ואז עדי מביא לי את הטלפון ...

...

ואומר לי "קח דבר" שואל אותו "מי זה?" הוא אומר לי "עכשיו תדע". לשאלתך זה קרה בדלת של הבונקר, עדי יצא לקראתי ואז אני לוקח את הטלפון, שואל "כן מי זה" שומע כבר נשמע בטוח מעל 30, יש לו קול ככה עבה, אומר לי הגבר "אתה

עדיין ילד ולא כדאי לך להתעסק עם אנשים כבדים". אמרתי לו "לא הבנתי מה אתה רוצה" הוא אומר לי "אני קרוב למשפחה שלך, אל תיתן לי לאבד לך אחד מהם, תבין זה מספיק" וזהו וניתק. באותו זמן נלחצתי, התחלתי להיות אדום, לא ידעתי מה לעשות באותו זמן, התחלתי לחשוב על דברים לא טובים על המשפחה שלי. נתתי את הטלפון לעדי, חזרתי לפלוגה, אמרתי אני לא מתעסק איתו, ולא רוצה להתערב איתו בכלום. באותו שלב אני חזרתי לפלוגה, וחשבתי מה אני הולך לעשות הלאה אם אני אדווה לחברים או למשטרה".

(עמ' 5 שו' 122 - 146)

בהמשך אמר שאדי כי הוא עזב את המקום, ולאחר מכן עדי הגיע לחדרו וביקש ממנו את המפתחות לרכב שהיה ברשותו, ו"הזכיר" את האיום הטלפוני שקיבל, והוא נאלץ לעזור לעדי בהעמסת הציוד לרכב מחשש לחייו.

כך בעדותו:

"אני חושב על איך הוא היה בסיטואציה הזו, איך לדבר איתו אם להתייעץ איתו מה אפשר לעשות. אמרתי, אני לא אדבר לאף אחד, ואני אסתיר את העניין הזה, הכי חשוב שהמשפחה שלי יישארו בשלום. אחרי בערך 40 דקות - חצי שעה, עדי זועבי הגיע אלי לחדר, ואמר לי שהוא צריך את המפתחות של הרכב, לשאלתך הרכב של פארס ענאן, סיטרואן ברלינגו בצבע לבן,....

.....

שאלתי "למה" הוא אמר לי "תזכור את השיחת טלפון" אז הבנתי שהוא הולך להעביר משהו מהבונקר. אמרתי לו "המפתחות בחדר בפנים". נכנס לחדר שלי, הלך הביא את המפתח, נראה לי הם היו תלויים על המיטה, לקח אותם וניגש החוצה לכיוון הרכב, הרכב חנה מחו. למגורים שלי. עדי הולך לרכב ונכנס ומניע, ואז הוא חוזר אלי לחדר, לשאלתך הרכב מונע בזמן הזה. הוא אומר לי "בוא שנייה", הלכתי אליו, לחדר, אני והוא לכיוון הרכב, מה שעשיתי, דיברנו מחוץ למגורים, ליד הרכב, הוא אומר לי "בוא אתה בא איתי לאיזשהו מקום" אני אומר לו "לאן אתה רוצה, אני לא נוסע אני לא יכול לעזוב את המקום", הוא אומר לי "בוא וזהו", הלכתי איתו מתוך פחד. הלכנו לרכב, לברלינגו. עדי יושב בתא של הנהג, אני לידו ירדנו לכיוון הבונקר. ועדי חנה ליד אחד מהבונקרים, לא זוכר איזה בונקר זה היה. לשאלתך הוא חנה נראה לי ברוורס, לא זוכר בדיוק, עדי יוצא מהרכב ואני מיד אחריו רציתי להסתכל מה הוא לוקח, לשאלתך הבנתי שהוא הולך לגנוב משהו, מאז שראיתי אותו בבונקר ידעתי את זה. עדי קודם כל פותח זריז את הבונקר. לשאלתך האוטו כבר היה פתוח כי עדי היה שם לפני, ואחרי זה הוא פותח את הדלתות של הבגאז', אני בזמן הזה מסתכל עליו בהלם. אני מה שתכננתי אני אמרתי אני רוצה לעזור לו עכשיו, כאילו שיראה שאני משתף איתי פעולה, ואז עזרתי לו, לשאלתך נכנסתי איתו לבונקר, עדי הסתובב בכל הבונקר ואסף כל מיני ציוד, בזמן הזה אני כבר בתוך הבונקר, מסתכל עליו, והיה נראה לי הוא אמר לי בוא תעזור לי, אמר לי תרים את זה, לא זוכר מה

עשיתי בדיוק שם. עדי לקח ברוסים שראיתי שכתוב על אחד הברוסים "8 רימוני רסס 26", אבל אני לא יודע אם הכל היה רימונים, ולקח מלא טילים של לאו, לא תרגול אלא לאו חי כי זה היה כבד, עדי ואני הלכנו לאזור האמצע (הערת חוקר, החשוד מדגים לי), לא זכור בדיוק איך נראה הבונקר מבפנים הטילים היו מונחים על משטח, בתוך ארגז. לשאלתך לא זוכר כמה ארגזים היו, לשאלתך לא זוכר את הצבע של הארגז, עדי ביקש ממני להחזיק את הפתח של הארגז של הטילים, החזקתי, בזמן הזה עדי הוציא את הטילים, שם אותם על הרצפה ואמר לי "תעזור לי לשים אותם ברכב". לשאלתך לא זוכר כמה ארגזים היו. ראיתי את הטילים הם לא היו עטופים בעוד משהו טיל לאו מוכן ליד, אני מכיר השתמשתי בזה פעם, הניח על הרצפה ואמר לי "בוא תעזור לי". שמנו את הטילים ברכב, שמנו אותם ברכב, אמר לי "תמתין אני שנייה בא", אני חיכיתי ברכב ישבתי ליד הנהג, בזמן הזה הדלתות של הבגאז' היו פתוחות ועדי המשיך להעמיס ציוד. לשאלתך, אני עזרתי לו להרים כמה טילי לאו, ורק התעסקתי בברוסים שהיו ברכב, רציתי לראות מה זה, ראיתי אחד שכתוב עליו "8 רימוני רסס". לשאלתך נגעת רק בטילים, רק ברכב נגעתי בברוס, התעניינתי מה הוא לקח לפני שאני עוזר לו. אני עזרתי לו כדי שיעלם ממני עין, שיגיד שאני שותף שלו ולא יאבד אותי או יפגע במישהו מהמשפחה שלי".

(עמ' 6 שו' 153-183).

שאדי המשיך לספר כי לאחר העמסת הציוד לרכב, הם נסעו למתחם "בית קמה", שם קיבל הוראה מעדי להישאר ברכב ובשלב מסוים הוא הבחין ברכבים נוספים מגיעים, וכי הבגאז' (בו אוחסנה חלק מהאמל"ח) נפתח, וחלק מהאנשים המעורבים היו עם מסיכה שחורה. בשלב מסוים עדי הציע לשאדי כסף, לטענתו הוא סרב.

"... הגענו לבית קמה, מה שעשה נכנס לתחנת דלק, לא לתחנה עצמה, החנה איפה שהארומה, מה שעשה ירד מהרכב, השאיר אותו מונע, הוא אמר לי "תישאר כאן" ואמר לי משהו כמו "העיניים עליך".

....

"... אני ואתה ואלוהים יודעים את זה. לאלוהים אני לא יכול לעשות שום דבר, ואתה הבנת מספיק אחרי הטלפון, ועוד מעט נדבר על זה". אחרי רבע שעה עשרים דקות, הגיעו אנשים, שלושה רכבים, בזמן הזה אני ועדי ברכב, אמר לי אל תרד אתה, שלא יזהו אותך, אתה לא קשור לעניין. ירד עדי, פתח את הדלתות של הבגאז' מאחורה. אמר לי אוי ואבוי לך אם אתה מסתכל אחורה, סגר את הדלת, יצא החוצה אליהם. בחוץ מכוניות מה שהם הגיעו שלושה רכבים. הראשון היה סקודה בצבע לבן, השני ב.מ.וו בצבע כסף עם כל הגג נפתח, והרכב השלישי שהגיע אחרון פסט בצבע לבן, ואז ירדו כל האנשים רעולי פנים, היו ארבעה או חמישה, משהו כזה, אבל ראיתי אחד שנשאר בתוך הסקודה ולא יצא ונשאר ברכב, הם היו עם מסיכה שחורה....." (עמ' 7 שו' 194-196, שו' 207-213).

".. עדי אמר לי "הכסף שלך, אתה תקבל את כולו" אמרתי לו "אני לא רוצה את הכסף הזה, ואני לא מוכן להתפרנס מהכסף הזה". וזהו. ואז הוא לחץ עלי אמר לי "למה, תיקח" ואז אני חשבתי על זה. אמרתי אם אני אקח כסף אני אהיה שותף במאה אחוז. אמרתי לו לא, אני לא לוקח אילו שקל אחד...".

(עמ' 8 שו' 241-244).

שאדי נשאל מדוע רק בשלב זה החליט לספר את "האמת" והוא אמר כי בסופו של דבר רצה כי יתפסו את התחמושת אשר עלולה לפגוע באנשים לא נכונים. כך:

ש: אתה נחקרת אתמול והיום. למה אחרי כמה שעות לספר את האמת ולא בחקירה של אתמול?

ת: בסוף אני רוצה גם שתדאגו לתפוס את התחמושת הזו, כי בסוף זה יפגע באנשים הלא נכונים. אני מסכן דבר שנכון שהוא מסכן אותי ואת המשפחה שלי אבל אני לא יודע מה הולך להיות במעטפת מבחינת התחמושת...".

(עמ' 9 שו' 263-265).

בעדות נוספת מיום 13/7/2016 (ת/185) שאדי הוסיף וסיפר כי עדי דרך עליו נשק פעם נוספת כאשר הגיע לחדרו (לבקש את מפתחות הרכב) וכי גם בשלב זה האיום שחש היה ממשי :

ש: מתי ואיפה היתה הפעם הנוספת שעדי דרך עליך נשק?

ת: ביום שגנב את התחמושת.

..

ת: אחרי שגיליתי שהוא בבונקר, הוא היה בלי נשק בשלב הזה. כשאני חזרתי, הוא חזר אחרי חצי שעה או ארבעים דקות, משהו כזה. הגיע אלי לחדר עם הנשק שלו בשלב הזה. היה גם מחסנית בהכנס. הוא נכנס אלי לחדר ודרך עלי את הנשק, עשה לי ככה על המיטה. הכוונה שאני נשען על המיטה הוא מכוון אלי את הנשק. אמרתי לו נו מה אתה רוצה לירות בי אחרי האיום הזה? אז הוא אמר לי ואני מצטט "אני כן יירה בך וזה מה שאתה שווה, כדור אחד". אמרתי לו "עדי זה לא מצחיק, תוריד את הנשק, הנשק לא משחק". הוא אומר לי בשפה הערבית "הדנאק גילתה שלון מעיל עבם בנשק אנא בזבפט מילאה נשק מייל עבם מאעיי". ואני אתרגם "בדיוק איך שלא משחקים בנשק, גם איתי לא משחקים".

(עמ' 2 שו' 19-28).

בחקירת שאדי מיום 17.7.2016 (ת/187) הוא המשיך באופן עקבי לעמוד על אמרותיו וגסאתו בדבר אופן השתלשלות הדברים וחיידך אודות זמנים, כגון זמן העמסת הציוד מהבונקר לתוך הרכב (5-6 דקות), והפריקה מהרכב הצבאי לרכבים האחרים (5 דקות):

ש: כמה זמן היה כל עניין ההעמסה מהבונקר לתוך הרכב?

ת: כמה דקות, משהו כמו 5 או 6 דקות.

...

ש: הפריקה מהרכב שלך הצבאי לתוך הרכבים האחרים?

ת: זריז, זריז משהו כמו חמש דקות.

ש: כמה אנשים עשו את זה ולאן העבירו את האמל"ח?

ת: 4 או 5 משהו כזה, שהיו בחוץ והיה עוד אחד שהיה ברכב...".

(עמ' 5 שו' 127-128, שו' 134-137).

שאדי חזר ואמר כי חש מאויים מאותה שיחת טלפון שעדי הפנה אליו:

ש: בשיחה הטלפון שעדי נתן לך. מי דיבר איתך?

ת: אני לא יודע. זה מי שיש לו קול עבה ככה.

ש: מה הוא בדיוק אמר לך?

ת: מה שהוא אמר לי שאני לא אפתח את הפה, שאני לא אדבר. אמרתי לי משהו שבגלל שאני תפסתי את עדי, הוא אמר לי שהוא יאבד אותי ואת המשפחה שלי והוא אמר שהוא 15 דקות מהמשפחה שלי".

(עמ' 9 שו' 290-294).

גרסתו של שאדי על מעורבותו וחלקו ברורה. אינני מוצא מקום לעריכת פלגין דיבורא ביחס אליו, הואיל ואינני מוצא רלוונטיות לשונות הנטענת ביחס לענינו של הנאשם. בין אם היה שאדי מאויים ובין אם לאו, אין לדבר משמעות, מבחינת כתב האישום אשר הינו כנגד הנאשם בהליך זה.

העיקר בעדותו של שאדי הינו בתאור תהליך הביצוע עצמו של ההתפרצות והגניבה, והמועדים.

ט.א. של שאדי

23. כעולה מדו"ח תיעוד ת/17, בתאריך 8.5.2016 נלקח מזירת האירוע מספר טביעות אצבע אשר בהמשך נשלחו לבדיקה (ת/20), ובמסגרת מסמך "זיהוי ט.א." (ת/21) עולה כי טביעת האצבע נמצאה תואמת לט.א. של הקצין

שאדי באשיר. טביעות האצבע נלקחו ממספר מוטות תמיכה אשר נמצאו בתוך ארגז תחמושות מעץ וכן מחלקה הפנימי של דלת הזזה בכניסה (ת/17). בחקירותיו שאדי מסר כי לא קיבל או החזיר תחמושת ולא היה בתוך הבונקר (ת/176 עמ' 5 שו' 119-123) ולכן אין כל סיבה אחרת להמצאות ט.א. אלו בזירה.

ממצאים אלו עולה המסקנה הברורה כי שאדי היה חלק מגניבת האמל"ח, כפי שהעיד על כך בעצמו בהמשך הודאותיו.

ראיות נוספות עצמאיות

24. איכוני הטלפון של הנאשם, ונתוני כביש 6, מביאים למסקנה כי הנאשם ורכבו היו במועד הנטען, 29.4.16 בבית קמה.

נתונים אלו אשר בחלקם בשלב מסויים הנאשם מודה, לאחר שינוי גירסתו, תומכים ומחזקים את מעורבות הנאשם.

איכונים

25. ע"פ דו"ח נתונים אודות מספר הפלאפון של הנאשם 054-6923459, בתאריך 29.4.2016 בשעה 13:14 לנאשם הייתה שיחה נכנסת ומהאיכון של המכשיר עלה כי הנאשם שהה ב"בית קמה_1".

בשעה 13:28 הנאשם ניסה לחייג למספר, ומאיכון המכשיר עולה כי הנאשם שהה ב"בית קמה".

בהמשך, החל מהשעה 13:28 ועד 15:15 מכשיר הפלאפון של הנאשם אוכן במספר מקומות, במסלול הפונה צפונה: חורבת פורה - כפר מנחם - קיבוץ נען - כפר קרע - עפולה צפון - עין חרוד - נאעורה תחליפי.

האיכונים תואמים אף כעולה מעדותו של הנאשם עצמו, אשר לאחר שינוי גרסא רבים לבסוף הודה כי בתאריך 29.4.17 יכול להיות ששהה בסמיכות לבית קמה :

ש. ביום 29.4.16 האם היית במתחם הזה תחנת הדלק בבית קמה היית שם?

ת. אני לא זוכר שהייתי במתחם בית קמה ביום 29.4.16.

ש. היית בדרום בכלל?

ת. יכול להיות שהייתי בדרום".

(פרו' מיום 30.4.17 עמ' 301 שו' 21-24).

בעדות נוספת מיום 15.5.2017 הנאשם נשאל מפורשת ע"י בית המשפט האם ייתכן וכי עבר בבית קמה בתאריך 29.4.2017 והוא משיב:

"לשאלה האם עברתי בכביש שליד בית קמה או לא עברתי בכביש, אני משיב שעברתי

בו.

לשאלה היית בכביש הראשי שבית קמה צמודה אליו ביום 29.6. אני משיב שיכול להיות, אבל בתוך בית קמה לא הייתי, בתחנת הדלק של בית קמה לא הייתי."

(פר' 15.5.2017 עמ' 356 שו' 1-3)

ובהמשך הוא נשאל אודות האיכונים שמשבצים אותו במסלול נסיעה צפוני, והוא מנסה להסביר את פשר הנסיעה באופן לא אמין:

ש. אתה מציג לך אשת באותו יום את התנועה של הרכב שלך, על פי האיכונים של הטלפון הנייד שלך, והוא אומר לך שאתה יורד באותו יום מהצפון מאום אל פחם בשעה 11:55, ואתה נוסע ומגיע לישוב אזור בסביבות השעה 12:22, ואח"כ בתל חדד בשעה 12:40, ובשעה 13:14 אתה בבית קמה לפי האיכון שהוא הציג לך בחקירה בשו' 286, אתה אומר לאשת עייסה שזה לא יכול להיות כי אתה אומר לו בתשובה "אני זוכר איפה תדלקתי באותו יום ביישוב שלי בטמרה בנעורה בסביבות השעה 13:00" אז אני רוצה איך התעורר לך הזיכרון, לא זוכר, לא זוכר, ופתאום אתה אומר שאתה יודע איפה היית באותו בשעה 13:00 בטמרה איך התעורר הזיכרון שלך?

ת. בחקירה עם החוקר אשת שהוא הסביר לי שאני הייתי פעמיים בדרום, בחיים לא הייתי פעמיים באותו בדרום, אז על זה הוויכוח, חקירה אחת היתה עם אשת, כשהוא הסביר לי שהייתי פעמיים בדרום, הסברתי לו ואני אומר בחיים לא הייתי פעמיים בדרום.

זה לא עניין של התעורר זיכרון, קודם כל בטמרה אין תחנת דלק. בנעורה יש תחנת דלק, זה היה יום שישי, שזה יום מיוחד אצלנו במגזר, לא אמרתי באחד אלא בשעות אחד שתיים, כי זה תחנת דלק שאני מתדלק בה קבוע, ברכבים של המשפחה. 99% עד היום אני מתדלק שם.

ש. אני אומרת לך שמה שאתה מסביר שאם זה חשוב וידעת את זה קודם יכולת להגיד את זה קודם?

ת. את תמצאי שהדברים שלי אמיתיים.

ש. על פי הנתונים של הכרטיס לאומי קארד שלך אתה תדלקת שם באזור השעה 15:00 אחרי שכבר סיימת את הפעילות שלך בדרום הארץ בבית קמה, אחרי שהעמסת את האמל"ח?

ת. לא נכון. לא העמסתי שום אמל"ח.

ש. אני מציגה לך את הבדיקה שעשו לכרטיס האשראי שלך, ותסתכל ביום 29.4 בשעה 15:06 תדלקת בנעורה סך של 282 ₪, זה לא 13, זה לא 14, ולא 12, אם זכרת וידעת שזו תחנת הדלק המשפחתית וביום שישי מתדלקים שם למה מההתחלה היית צריך לשקר, למה היית צריך להגיד שעה אחרת שבה תדלקת באמת?

ת. אני לא שיקרתי בכלל, אני זה שאמרתי שתדלקתי שם זה מקום הקבוע שלי, אני אמרת אחד שתיים, כשאני אומר אחד זה יכול להיות שתיים עשרה ויכול להיות שתיים, זה שעות הצהריים. את יכולה לבדוק, אמרת שבדקת את זה, אני לא רוצה לטעות, 99% כל התדלוקים שלי זה בתחנה הזו.

ש. אני רוצה להגיד לך שגם מהאיכונים שלך, גם מהנתונים של כביש 6, עולה שאתה בשעות הללו באזור השעה 13:00 היית בבית קמה נקלטת באזור בית קמה במתחם בית קמה, מה יש לומר על זה?

ת. עוד הפעם אני אומר לך, בבית קמה אני לא הייתי. בכביש הראשי בדרום כן הייתי.

ש. את כל התנועה שלך שהאיכונים קלטו את כל התנועה מהצפון עד לדרום וחזרה זה נכון?

ת. יכול להיות, כן.

.....

ש. בשעה 13:14 היית בבית קמה, אתה מנסה לחייג בשעה 13:28, לאדם בשם זועבי אחמד, ואתה מכיר אחד כזה בשם זועבי אחמד?

ת. אני מכיר הרבה.

ש. זה המספר שלו 052-5958372?

ת. של איזה אחמד זועבי?

ש. אני אומרת לך שבשעה 13:28 אתה מנסה לחייג לאדם בשם זועבי אחמד ואתה עדיין בבית קמה?

ת. מי זה זועבי אחמד?

ש. אין פה תעודת זהות?

ת. אז למי את מתכוונת.

ש. זה לא זועבי אחמד שהיה כאן בדיונים, האם דיברת בשם זועבי אחמד שהיית פה בבית קמה?

ת. זו פעם ראשונה שאני נשאל על זה. לא זוכר.

ש. אני אומרת לך שמיד אח"כ התחלת לעלות דרך חורבת פורה צמוד לבית קמה, רואים אותך שאתה באותו תאריך עולה חזרה בשעה 13:30 אתה מתחיל לעלות לאזור חורבת פורה, אני אומרת שהתחלת תנועה, אני אומרת שנסעת בכביש 6 בתאריך הזה?

ת. את רוב השמות שאת אומרת לי כמו חורבת פורה ועוד הרבה שמות, אני פעם ראשונה שומע עליהם בבית משפט. יכול להיות שנסעתי בכביש איך שהסברת לי בית קמה, הכביש שמוביל בין צפון לדרום עובר בצומת בית קמה, אבל המקומות שאת מזכירה אני לא מכיר אותם.

ש. אתה גם נסעת בכביש 6 בחזור?

ת. יכול להיות. "

(פר' מיום 15.5.2017 עמ' 357 שו' 16 - עמ' 359 עמ' 14)

ע"פ מסמכי האיכונים שהוגשו או, עולה שהנאשם היה בתאריך 29.4.2016 בבית קמה, ומשם החל נסיעה צפונה שארכה כשעתיים עד אשר הגיע לנעורה, ששם הוא לא הכחיש כי תדלק ויש אישור אודות התדלוק במועד האמור (ת/96 - אישור מנציג חברת האשראי אודות תדלוק בתחנת דלק בנעורה ביום 29.4.2016 שעה 15:06).

נתוני הנסיעה בכביש 6

26. על שם בתו של הנאשם רשום רכב מסוג פולקסוואגן לבן, וזהו רכב שהוא גם בשימושו של הנאשם (פר' מיום 8.5.2017 עמ' 313 שו' 13-27) וזהו הרכב החשוד שהוביל את האמל"ח, ועל פי נתוני כביש 6 (ת/105) ניתן לראות כי הרכב עבר במסלול נסיעה החל ממחלף שורק בשעה 13:49, דרך מחלף נשרים, בן שמן, נחשונים, קסם, חורשים, אייל, ניצני עוז ועד למחלף באקה צפון בשעה 14:28.

נתונים אלו מתיישבים היטב עם הנתונים הסולואריים אודות מסלול הנסיעה של הנאשם.

מצלמות אבטחה

27. אמרתיו של שאדי תואמות מבחינת זמנים לצילומים שנלקחו ממצלמות בבית קמה (ת/68-70) שבהם ניתן להבחין בכלי רכב נכנסים למתחם התחנה, לרבות רכב מסחרי לבן שהיה של שאדי, וכן הוקלט עדי רוכש בקבוק מים במסגרת ת/71 (כפי שתאר שאדי בעדותו), וכן את הגעתם של רכבים נוספים לרבות רכב ג'טה ורכב BMW כפי שמסר שאדי בעדותו (ת/69-71).

ניתן לראות מהצילומים של מצלמות האבטחה, בדיסקים שהוגשו 69-71, וכן מתמונות שהוגשו במסגרת ת/72, מתוך הסרטונים, כי זמני ההגעה של רכבו של שאדי והרכב הלבן הנוסף, הם בין השעות 13:02 ל- 13:16, הכל בתאריך האמור של האירוע 29.4.16.

צילומים אלו תומכים בלוחות הזמנים, במועד, ובהשתלשלות העניינים המתוארת ע"י שאדי.

בהודעתו מיום 17.7.16 (ת/187) אומר שאדי (שו'19) כי עדי הגיע במפגש קודם ברכב פסאט לבן, ובהמשך אומר כי הרכב הגיע אליו לבית קמה ואסף את התחמושת, היה אותו רכב, אותו צבע ומאותו סוג "אני חושב שהרכב שהגיע

אלי לבית קמה, שאסף את התחמושת, זה היה אותו רכב, כי זה באותו צבע ואותו סוג" (ת/187 שו' 22-23).

בהמשך במסגרת ת 187/ נשאל שאדי על סוגי רכב של פולקסוואגן שהוא מכיר ואומר שהמכיר פסאט וגולף ואינו יודע שלחברת פולקסוואגן רכב מסוג ג'טה (שו' 34-39).

אינני מוצא מקום לתת משקל לדברים אלה ביחס לסוג רכב, הואיל ומחד הוא אומר שזה אותו רכב שעדי הגיע אליו פעם קודמת, שאז ייתכן ומדובר היה ברכב של הנאשם, פולקסוואגן ג'טה, מנגד הוא אינו מכיר את סוגי הרכבים של חברת פולקסוואגן, וכלל אינו יודע על סוג הרכב פולקסוואגן ג'טה.

טענה למחדל חקירתי בהעדר מסדר זיהוי

28. לעניין עדותו של שאדי הועלתה טענה מטעם ב"כ הנאשם בכך שלא בוצע מסדר זיהוי לשאדי לעניין הכרותו על הנאשם, הרי שהדבר מהווה מחדל חקירתי ויש בכך כדי לפגום הן באמינותו של שאדי והן בקשירתו של הנאשם לפרשה.

בעניין זה נחקר ע.ת. 13, אשר נשאל והשיב כי מאחר והנאשם בשלב מסויים בחקירתו הודה כי הוא מכיר את שאדי, נעלם הצורך בקיומו של מסדר זיהוי שהרי עיקרו לבסס היכרות בין אלמונים, ובהינתן היכרות בין הצדדים ההליך מתייתר (פר' מיום 18.4.2017 עמ' 238 שו' 14-22).

ר' ת/172 ב' עמ' 44 שו' 14-15 שם נשאל הנאשם האם שאדי מכיר אותו, והוא משיב "ברור".

ביחס לאי ביצוע מסדר הזיהוי, יש להוסיף, למעלה מן הצורך, כי הלכה היא שדי בראיה מספקת, ואין כלל המחייב להראות את הראיה המקסימלית שניתן להשיג, "**...המדינה הניחה בפני הערכאה הדיונית תשתית ראייתית מספקת להרשעתו של המערער בעבירות שיוחסו לו, ו"הדין הוא שדי בראיה 'מספקת' ואין כלל המחייב את התביעה להציג את הראיה 'המכסימלית' שניתן להשיג"** (ע"פ 4844/09 מסעאד נ' מ"י (31.5.2010)).

עוד יצוין כי הנאשם ויתר על העדתו של שאדי, זאת לאחר ששאדי הובא לדין. הנאשם ויתר על חקירה נגדית של שאדי, במסגרתה יכול היה לשאול את שאדי שאלות רבות, והוא נמנע מלעשות כן. כך, יכול היה לשאול את שאדי בדבר ההיכרות שלו עם הנאשם, ועוד שאלות רבות נוספות. משנמנע הנאשם מלעשות כן, וסיבותיו שמורות עימו, הרי שאין לתת משקל לטענות אשר יכול היה, ככל שיש בהן ממש, לקבל לגביהן אישור בשאלה המופנית לעד.

הפיצוץ במחסן אשר כלל חלק מהאמל"ח, והקשר הנטען לע.ת.43

29. **עדות ע.ת. 43 ואיתור אמל"ח במחסן** - בעקבות דיווח על פיצוץ במחסן הגיע חבלן אשר זיהה מספר שרידים של רימוני רסס, טילי לאור וטיל מטאדור, וחלק ממספרי הזיהוי מאמתים כי מדובר בחלק מהאמל"ח שנגנב (ר' חו"ד החבלן ת/133-ת/134).

מבירור שנערך המחסן שייך לע.ת. 43, אשר העיד כי מדובר בשטח שכבר אינו בשימוש מספר שנים (פר' 23.3.2017 עמ' 45 שו' 13), והוא העיד כי הוא מכיר את הנאשם וכי עבדו יחדיו בבחירות המועצה (עמ' 46 שו' 13-15), ולעניין המחסן העיד כי מדובר באזור לא מגודר ופרוץ שכל אחד יכול להיכנס אליו (עמ' 51 שו' 13-23).

ע.ת. 43 נחקר במועד אירוע הפיצוץ בדבר מעורבותו בפרשה אולם ניתן להבין כי חקירה זו הסתיימה ללא ממצאים.

ב"כ המאשימה מפנה לאיכוני הטלפון של הנאשם ולכך שהוא שוחח עם ע.ת. 43 במועד 30.4.2016, וטענה כי השיח בין שני הצדדים, אשר יחסיהם תמו לפני כשנה עם תום הבחירות למועצה, הינו תמוה וגם הנאשם עצמו לא הצליח להסביר את ההתקשרות התמוהה ביניהם.

אינני מוצא את הראיות הנסיבתיות הללו ככאלו התורמות באופן ממשי להבנת מידת חלקו של הנאשם בפרשה, ואמנם עדותו הלא אמינה של הנאשם גם ביחס להיכרותו עם ע.ת. 43 ואי התיישבותה עם נתוני הטלפון, מעלה סימני שאלה, עדיין אנו מצויים מרחק רב מקבלת מסקנות חד משמעיות בדבר קירבה ביניהם ביחס לאירוע הגניבה, ואינני מוצא ליתן לכך משקל.

נסיעת הנאשם ובנו עדו ביום 16.4.2016 לצומת בית קמה

30. ב"כ המאשימה העלתה טענה לפיה הנאשם ובנו תכננו מראש את המפגש המשוער בבית קמה, ולשם כך נפגשו במקום מבעוד מועד בתאריך 16.4.2016 בערב. הנאשם עצמו לא שלל את האירוע ומציין כי במועד הקפיץ את בנו למקום (פר' 8.5.2017 עמ' 348 שו' 26-32) ובהמשך נשאל אודות המצאותם של רכבים אחרים החשודים במעורבותם בפרשה, והוא מציין כי ככל הנראה מדובר במקרה (עמ' 350 שו' 16-17), הוא נשאר שם כשעתיים מאחר ולא חש טוב (עמ' 135 שו' 25-27).

הגם שמדובר בממצאים שיש בהם להחשיד, והגם שגם כאן עדות הנאשם לא היתה אמינה, הרי שאין מדובר בראיות נסיבתיות שיכולות להוביל למסקנה בדבר קשר של ממש לאירוע נשוא כתב האישום שהתרחש ב - 29.4.17.

אינני מוצא ליתן משקל לנתונים בדבר ההגעה של הנאשם והמפגש ביום 16.4.16, הואיל ואין מדובר בממצא ברמה עובדתית ועניינית מספיק קרובה שתאפשר לנו להגיע למסקנה, אף לא לחיזוק מסקנה.

קשירת קשר

31. הגם שלא מצאתי באירוע מיום 16.4.2016 ככזה המהווה ראיה להוכחת או חיזוק עבירת קשירת הקשר כפי שנטען ע"י ב"כ המאשימה, הרי ששאר הממצאים הראייתיים מובילים למסקנה בדבר קשירת קשר, מסקנה הנובעת באופן ישיר ממכלול האירועים האמורים.

המסקנה הברורה העולה מלוח הזמנים של האירוע כולו, הכולל דיוק רב ותיאום בין גורמים שונים לרבות הנאשם, וכן לענין חלקו של הנאשם בהעמסת האמל"ח על הרכב, הינה כי הנאשם היה שותף וחלק מהתכנון והביצוע של ההתפרצות, הגניבה, והחזקת הנשק והובלתו.

לא ניתן לומר כי הנאשם הגיע באופן מקרי לנקודת המפגש בבית קמה, בזמן שבו בנו עדי והקצין שאדי הגיעו לשם בדיוק באותו זמן עם האמל"ח, המועבר אל רכבו.

המסקנה בדבר קשירת קשר הינה היחידה המתבקשת. מסקנה אשר אין מאומה בטענות הנאשם כדי לסותרת.

מכאן שמתקיימים יסודות עבירות קשירת קשר.

דבר מה נוסף

32. הודאותיו המפורשות של הנאשם במסגרת ת/172 מביאות למסקנה בדבר ביצוע המיוחס לו בכתב האישום, זאת לצד ראיות נוספות כאמור.

מאחר והכרעת דין זו מבוססת בחלקה המרכזי על הודאות אלו, אם כי לא רק עליהן כמפורט לעיל, הרי שנדרשת תוספת ראייתית של "דבר מה נוסף".

דרישה זו מתקיימת, בראיות חיצוניות רבות אשר עולות כדי "דבר מה נוסף", ואף מעבר לכך.

כאמור, הודאותיו של הנאשם נמסרו בפני חוקר משטרתי, וזאת באופן חופשי ומרצון (כפי שהוכח כמפורט לעיל), כנדרש לפי סעיף 12 לפקודת הראיות.

כאשר הרשעה נסמכת על הודאת חוץ של נאשם קיים צורך בתוספת ראייתית מסוג "דבר מה נוסף" אשר הינה ראיה מאמתת שהינה חיצונית להודיה עצמה (ר' ע"פ 428/72 בן לולו נ' מדינת ישראל, פ"ד כח(1), 270).

טיבו של ה"דבר מה" הנדרש יכול וישתנה בשים לב למשקלה העצמי של ההודאה, ומשקל וטיב הדבר מה הנוסף שהינו בבחינת ראיה אשר תאשר במידת מה את תוכן ההודאה, קשור בנסיבות העניין.

ר' דנ"פ 3391/95 בן ארי נ' מ"י פ"ד נא(2) 377, בעמ' 448 - "משקלו ואופיו של ה"דבר - מה" - שהוא ה"גורם האובייקטיבי" היחיד, שעומד לרשותו של בית המשפט לבחינת אמיתותה של ההודייה "הסובייקטיבית" של הנאשם - משתנה בהתאם לאמינותה הבסיסית של ההודייה כשלעצמה...".

ר' ע"פ 6679/04 סטקלר נ' מ"י (11.5.2006) - "על פי מבחן זה, נדרשת תוספת ראייתית מסוג "דבר מה נוסף", חיצונית להודאתו של הנאשם, על מנת להרשיעו. ... על פי ההלכה, מדובר בתוספת ראייתית מאמתת, שדי שתאפשר במידת מה את תוכן ההודאה, ולא בתוספת ראייתית מסבכת מסוג של סיוע, ועל כן אין צורך שתתייחס לזהות הנאשם כמבצע העבירה... בין משקלה הפנימי של ההודאה לבין משקלה החיצוני קיימים קשרי גומלין".

ר' ע"פ 1094/07 דדון נ' מ"י (3.7.2008) - "מתקיימים יחסי גומלין בין משקלה הפנימי של ההודאה לבין משקלה החיצוני".

ר' ע"פ 6196/04, 2073/04 אמדורסקי נ' מ"י (4.9.2006) - "קיימת מעין "נדנדה" שבה ככל שמשקלה של הראיה "הנתמכת" גדול יותר, יקטן משקלה של הראיה התומכת".

בעניינו, קיימת שורת ראיות חיצוניות עצמאיות ואובייקטיביות העולות באיכותן, במהותן ובכמותן, על הדרישה לתוספת הראייתית האמורה, מכל מקום וודאי שעומדות הן בדרישה זו.

החל מהודאותיו של סגן שאדי, וכלה בשורת איכוני מכשיר הטלפון של הנאשם, ונתוני כביש 6 אשר ממקמים את הנאשם

במועד ובשעה המדוייקת של האירוע, ושל העברת האמל"ח, בנוסף לצילומי האבטחה. כל אלו משתלבים מבחינת המקום והזמן בתשתית העובדתית שהתגבשה מכלל העדויות.

זאת, לצד המשקל הרכב שיש לתת להודעות של הנאשם בעניינו, בנסיבות מסירתן כמפורט לעיל, מרצון טוב וחופשי.

משכך, יש לקבוע כי מתקיימת דרישת התוספת הראייתית של דבר מה נוסף להודאותיו של הנאשם.

סוף דבר

33. לאור כל האמור, הוכח בפני, מעל לספק סביר כי הנאשם ביצע את כל המיוחס לו בכתב האישום.

אין לקבל את טענת הזוטא שהועלתה ע"י הנאשם, על כל חלקיה, מהנימוקים העובדתיים והמשפטיים המפורטים לעיל.

משכך, דברי הנאשם בחקירתו השניה ביום 2.8.16 (ת/172) קבילים לראיה, גם כנגדו.

בדברי הנאשם במסגרת חקירה זו יש הודאות מפורשות, לצד אמירות שגם אם אין הודאות בהן, הרי שהן מצביעות על ידיעתו ומעורבותו, הכל כמפורט לעיל.

אני מוצא את הודאותיו של הנאשם במסגרת ת/172 ובעיקר את הודאתו המפורשת בכך שהאמל"ח הועבר אל רכבו, בנוכחותו, כראיות המרכזיות למסקנה כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום.

ההתרשמות הברורה מצפיה בחקירה הינה כי דברי הנאשם נאמרים באופן חפשי ומרצונו שלו, וחלקם אף ביוזמתו שלו.

זאת ועוד, הודאתו נאמרת תוך שברור כי מודע הוא היטב לאמירתו, למשמעותה ולתוכנה.

שורת ראיות נוספות, עצמאיות, אשר לא נסתרו, מבססות את מעורבותו של הנאשם ואת המסקנה כי ביצע את המיוחס לו בכתב האישום.

ראיות עצמאיות אלו כוללות איכונים ופרטי נסיעת רכבו בכביש 6, מהם עולה מסקנה ברורה בדבר נוכחותו במקום הנטען בכתב האישום, ובזמן הנטען, הכל כמפורט לעיל.

כל אלו עולים כדי "דבר מה נוסף" הנדרש כתוספת ראייתית להודאתו של הנאשם, ויש לציין כי הם אף עולים על הדרישה הראייתית הנדרשת.

מדובר בראיות חיצוניות, אובייקטיביות ועצמאיות.

זאת ועוד, הנאשם לא נתן כל הסבר לראיות עצמאיות אלו ולמשמעותן, בדבר נוכחותו במקום במועד ובשעה האמורים בכתב האישום.

לכל האמור יש להוסיף את עדותו של שאדי, שהגם שאין בה אמירה מפורשת ביחס להעברת האמל"ח אל הנאשם עצמו, אך כוללת היא פירוט של כלל העובדות באירוע, המתיישב עם כלל הראיות האמורות לעיל.

שורת ראיות אלו, ובראשן הודאותיו המפורשות של הנאשם, מביאות למסקנה כי הוכח מעל לספק סביר המיוחס לנאשם בכתב האישום.

כאמור עדותו של הנאשם היתה עדות לא אמינה, מגמתית, רצופת סתירות ובחלקה כללה טענות נעדרות הגיון.

הנאשם שינה גירסתו לא רק מגרסות קודמות שנתן אלא גם מהמענה לכתב האישום.

מסקנתי היא כי אין אמת בעדותו ובגרסתו השוללת ביצוע המעשים.

במעשי הנאשם שהוכחו כאמור יש כדי ביצוע יסודות העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

הנאשם קשר קשר לפריצה לבונקר בבסיס הצבאי וגניבת האמל"ח, קיבל לרשותו את האמל"ח המפורט לעיל אשר נגנב, הובילו לצפון, התהליך כולו היה קשור בתמורה שהנאשם מאשר ששולמה לשאדי בשלוש הזדמנויות, אם כי פרטי התמורה אינם ידועים, ובמעשיו גם הסתייע הנאשם ברכב לביצוע פשע.

34. אשר על כן, אני מרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב באישום: קשירת קשר לפשע - עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, עבירות נשק (החזקת נשק) לפי סעיף 144(א) לחוק העונשין, עבירות נשק (הובלת נשק) לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין, עבירות נשק (עסקה בנשק) לפי סעיף 144(ב2) לחוק העונשין, והסתייעות ברכב לביצוע פשע לפי סעיף 43 לפקודת התעבורה (נוסח חדש).

ניתנה היום, כ"ה אב תשע"ז, 17 אוגוסט 2017, במעמד הצדדים